

Richard Wurmbrand

Vad bör göras?

En fortsättning
av boken
"Torterad för
Kristi skull"

VAD BÖR GÖRAS?

Av

Richard Wurmbrand

EVANGELIIPRESS · ÖREBRO

ORIGINALET'S TITEL:
"If that were Christ,
would you give him your blanket?"
© Richard Wurmbrand 1972

SVENSK ÖVERSÄTTNING:
Ann-Mari Behrman

Tryckt hos Tryckcentralen, Örebro 1972
211805

EPISODER FRÅN DEN UNDERJORDISKA KYRKANS LIV

I Nordkorea har få arbetare någon fridag. Det arbetas från den första januari till den sista december. Revolutionens högtidsdagar firas genom ökad produktion. Man kan bara stanna hemma på grund av sjukdom.

I ett stort koldistrikt med omkring 40.000 arbetare lade man märke till att 1.200 arbetare alltid sjukanmälde sig på söndagarna. Myndigheterna blev misstänksamma och upptäckte, att människorna ifråga samlades i hemmen eller under god väderlek ute i skogen. Deras pastor föreslog en psalm, men ingen sjöng. Faran för att höras var alltför stor. Alla läste i stället tyst respektive psalm, som avskrivits för hand. Därefter brukade de bedja — också under tystnad. Pastorn brukade läsa några bibelverser och hålla ett kort vittnesbörd, över vilket hela församlingen tyst mediterade. Därefter upplöstes den i små grupper, vilka försiktigt såg sig omkring för att förvissa sig om, att de inte var upptäckta.

Fyrtiofem kristna antogs vara ledare för denna kristna grupp och sköts. De övrigas öde vet vi inget om.

Vad är detta? En scen från den underjordiska kyrkans liv. Det hände år 1969.

*

Pastor Fang-Cheng är i fängelse. Han har blivit torterad men har inte förrått sina trossyskon.

En dag ställs han åter inför förhörsofficeren. Han ser i ett hörn av rummet en hög paltor och hör skramlet av kedjor. Bilden klarnar. Det är hans mor. Men tidigare

hade hon inte haft vitt hår. Nu har hon det. Färgen på hennes ansikte är askgrå. Man kan se, att också hon har genomgått svåra prövningar.

Kommunisten frågar Cheng: "Jag har hört, att ni kristna har tio budord, som skulle ha givits er av Gud och vilka ni mödar er att hålla. Jag skulle gärna vilja höra vilka de är. Vill ni vara snäll och tala om dem för mig?"

Cheng är i ett obeskrivligt själstillstånd, men ett sådant tillfälle att omtala Guds bud för en lärjunge till Mao får inte försummas! Han börjar räkna upp budorden och kommer så till "Hedra din fader och din moder". Här blir han avbruten. Kommunisten säger: "Cheng, jag önskar ge er en möjlighet att hedra er mor. Här är hon, lidande, i kedjor. Säg oss, vad ni vet om era medtroende, och jag lovar er, att ni själv och er mor kommer att frigges i kväll! Ni kommer att kunna vårda och hedra henne. Låt mig nu se, om ni verkligen tror på Gud och önskar hålla hans bud!"

Det är inte lätt att fatta ett beslut.

Cheng vänder sig till sin mor — "Mamma, vad ska jag göra?" Modern svarar: "Jag har lärt dig från barn- domen att älska Kristus och hans heliga församling. Tänk inte på mina lidanden! Var trogen mot Frälsaren och hans små bröder! Om du förråder något, är du inte längre min son."

Detta var sista gången, som Fang-Cheng såg sin mor. Troligtvis har hon dött under tortyr.

Vad är detta? En scen från den underjordiska kyrkans liv.

*

En hemliga polisens officer sitter i en pastors arbetsrum. Kommunisten är mycket artig. Han ber pastorn att bli hemliga polisens angivare. I utbyte ska han få predika så mycket han vill. "Och så, vet ni, har vi något att säga till om i kyrkan idag! Vi kan hjälpa er att bli biskop."

Pastorn vägrar.

Det är lördagseftermiddag. Kommunisten går sin väg. Då han redan står vid dörren, säger han: "Jag kommer tillbaka för ett slutgiltigt svar på måndag. Det är bäst ni tänker er för. Vad det beträffar, så håller församlingen er för ett helgon. Men ni kommer ihåg historien med Betty! Det gick långt. Vi har ett kort på henne i era armar. Ni har varit mycket oförsiktig. Om er församling kände till historien, skulle de göra sig av med er. Jag önskar ert bästa. Det är bäst att acceptera vårt förslag! Adjö då, och en mycket välsignad söndag!"

På söndagsmorgonen berättar pastorn från predikstolen om sin kärlekshistoria, varvid han endast låter bli att nämna flickans namn. Han säger: "Vi är alla syndare, pastorer likaväl som lekmän. Jag har fallit. Hemliga polisen utövar press på mig genom denna synd, för att jag ska ange er. Jag föredrar att låta er ta ställning till min synd. Gud förlåter, och jag vill inte bli någon Judas. Det onda, jag har gjort, räcker. För övrigt får ni bestämma, om jag kan fortsätta att vara er pastor eller ej."

Då han stiger ner från predikstolen, trängs församlingen runt honom. Man kysser honom under tårar och säger: "Lämna oss inte! Vi vet ingen bättre än ni! Nu kommer ni att bli den bäste av pastorer!"

Då kommunisten återkommer på måndagen, säger pastorn: "Gå gärna och offentliggör vad jag har gjort!" Offentliggörandet diskrediterar honom inte. Alla säger: "Vi känner till den där historien. Han har själv berättat den, och vi förlät honom."

Inte långt därefter fängslas pastorn, men han tycker det är som att gå på en fest.

Vad är detta? En scen ur den underjordiska kyrkans liv.

*

En kristen har frigivits ur fängelse. Han är bonde. Han går ut på åkrarna och beder: "Gud, gör mig fullkomlig!" En inre röst svarar: "Skulle du vara redo att återvända

till fängelset för att bli fullkomlig?" Han ryggar tillbaka. Han har ju lidit så mycket. Han svarar: "Vad som helst, Gud, men inte det!" Den inre rösten säger: "Be då inte om att bli fullkomlig!"

En lång inre kamp följer. Slutligen ger den kristne upp. "Gör mig fullkomlig, vad det än må kosta!" ber han. Snart blir han arresterad igen och satt i ensamcell. Han tillbringar en lång tid där. Slag, hunger, inget sol-ljus, inget att läsa. Hans enda sysselsättning är att för-medla sig med sina medfångar i morsekod genom väggen. En dag anländer en ny fånge. Han frågar honom med knackningar om hans namn. Det är detsamma som hans eget. Det är hans son! Styrkt av faderns modiga exempel har också sonen gått korsets väg och blivit fängslad. Fadern tackar Gud för privilegiet att till son ha fått en trons bekännare. Ett stort steg framåt på vägen till fullkomning!

Vad är detta? En händelse från den underjordiska kyrkans liv, berättad i *Vestnik Spasenja* (Frälsningens budbärare), de ryska baptisternas hemliga tidning.

*

Sovjetskaja Bielorussia av den 15 augusti 1967 skrev: "Okunniga fanatiker från de evangeliekristna-baptisternas kyrka i Utevsjk har vävt sitt nät i trakten... De har bestämt sig för att omvända befolkningen och upprätta den evangeliska ideologins levnadssätt i landet, införa religiös undervisning av barn och förbudandet av antireligiös propaganda. De uppmanar var och en att bli frälsningen värdig genom att aktivt rekrytera och vinna andra för Kristus."

Förlagshuset Znanie i Moskva publicerade nyligen en bok av kommunisten A. Sjamaro betitlad "Förlikning omöjlig". Den dundrar mot de kristna. Men samtidigt beskriver den dem: "Predikanterna, de aktiva bärarna av religionen i alla dess former — i kyrkor och sekter — skrattar inte och skämtar inte. De handlar! De ar-

betar dag och natt. De predikar överallt, vid busstationer och i sjuksalar. De söker nya medlemmar för sektgemenskap och församlingar. De söker dem överallt. De kan hejda okända människor på gatan, därför att de tycker de ser ledsna ut . . . Dag och natt söker de fåren, som har gått vilse. 'Tro utan gärningar är död', säger de. Och det som behagar Gud mest och som ärar honom . . . anser de vara att 'fånga människor', dra till sig nya anhängare i församlingar och sekter . . . Om de smutsiga religiösa förkunnarna och deras rekrytanskaffare å ena sidan anstränger sig att inte förlora något tillfälle att fånga själar bland dem, som de arbetar med, som de bor med i samma stad eller by, som de möter på gatan, så gör de å andra sidan absolut allt för att fylla barnens huvuden med religiösa föreställningar — och det rör sig om barn till både släktingar och bekanta."

Var finns det sådana trogna pastorer? Var finns dessa nitiska kristna? Vi möter dem inte så ofta i den fria världen. Ni har åter fått höra om den underjordiska kyrkan, beskriven av sina värsta fiender.

*

Vi får ett brev. Brevskrivaren föreställer sig själv som blomsterhandlare. Han är specialist på att dra upp orkidéer. Han har odlat fram nya sorter av orkidéer, som till och med kan växa i Nordsibirien. Så långt som därifrån, men också från många andra platser i landet, kommer folk för att skriva av hans katalog med bland annat tjugosju nya orkidésorter. (Men så lustigt! Nya testamentet är ju sammanställt av tjugosju böcker? Kan det vara så, att han är lycklig ägare av en bibel och att folk kommer för att skriva av den för hand?) Han säger, att de mest uppskattade är hans Amosorkidéer, sorterna 8 och 11. Jag öppnar bibeln vid Amos 8: 11 och läser: "Se, dagar skola komma, säger Herren, HERREN, då jag skall sända hunger i landet: icke en hunger efter bröd, icke en törst efter vatten, utan efter att höra HERRENS ord."

På detta listiga sätt underrättar brodern sina västliga medkristna om sitt behov av biblar.

Andra gör det på enklare sätt. En kristen börjar sitt brev med orden: "Käre censor! Jag vet, att varje brev till utlandet censureras. Men också ni är en människa, skapad av Gud, och ska en gång dömas inför hans tron. Låt detta brev passera! Det skadar inte staten. Jag kommunicerar bara med mina trossyskon i ett annat land." Brevet gick igenom. Vissa kommunistiska censorer är också män med hjärtat på rätta stället.

En turist återvänder från Sovjetunionen. Hon hade fått med sig diverse små presenter, bland dem en handduk. Turisten visiteras omsorgsfullt, då hon lämnar Sovjet, men ingen ägnar någon uppmärksamhet åt handduken. Då vi får den, doppar vi den i en kemisk lösning. Och vi kan läsa ett meddelande från den underjordiska kyrkan.

Det finns en kyrka, som håller förbindelse med andra kyrkor på sådant sätt.

*

Fru Ghinzburg är sovjetisk författare och kommunist. Icke desto mindre har hon varit fängslad i Sovjet cirka sjutton år. Hon spärrades in av sina egna partikamrater. Detta är inte något undantagsfall. Kommunismen är inte bara antikristen eller antijudisk eller antiimperialistisk — den är helt enkelt anti-alla. En kommunist hatar en annan kommunist. Kommunisten Kosygin sätter handbojor på kommunisten Dubcek. Mao avskyr Kosygin. Kosygin avskyr Tito. Chrusjtjev har hållit sin egen hustru i fängelse i åtta år. Det är en religion av hat. Vid partiutrensningar har tusentals kommunister fängslats och dödats. Fru Ghinzburg var ett av offren.

Frigiven från fängelse skrev hon en bok med titeln "Resa till avgrunden". Hon försäkrar där, att hon fortfarande är övertygad kommunist. Men trots detta beskriver hon uppriktigt det kommunistiska fångslägrets

fasor. Bland annat säger hon, att i Nordsibirien, där snön aldrig smälter, vägrade några kristna kvinnor att arbeta på påsksöndagen och sade, att de måste fira Herrens uppståndelse. De bestraffades med att få stå barfota på isen. Och den kommunistiska författaren tillägger: "Inte en enda blev sjuk."

Detta erinrar oss om en händelse för 1.600 år sedan.

Fyrtio kristna officerare från en romersk legion i Sebaste (Armenien) vägrade att offra till den romerske kejsaren som till en gud. Man slet av dem kläderna och ställde dem nakna på floden Kisil-Irmaks is. På stranden brann en eld. Ett varmbad var iordninggjort åt dem, som ville avsvärja sig sin tro. En gång i timmen tillfrågades de, om de var redo att lämna sin tro, i vilket fall de skulle skonas. Slutligen var det en, som förnekade sin Frälsare. I det ögonblicket såg den romerske centurionen, som övervakade exekutionen, fyrtio änglar med fyrtio kronor komma ner från himlen för att kröna martyrerna. Men en av änglarna fann inget huvud att sätta kronan på. Martyrkandidaten hade blivit överlöpare. Men centurionen slet av sig sina kläder och ropade: "Ängel, jag kommer!" och sprang ut på isen. Han dog med de övriga till Frälsarens ära.

De dog. Kvinnorna i Sibirien dog inte. Men inte *en* av dem svek sin tro.

Detta är den underjordiska kyrkan såsom beskriven av en kommunist.

✱

Den kristne mannen Ketjik hade blivit omvänd sent i livet. Han levde nu av en liten pension. Hans hustru delade inte hans kristna tro.

En dag upptäcktes Ketjik på ett hemligt bönemöte och tvingades att i böter ge sin pension för två månader. Han återvände glad från rättegången och sade till hustrun: "Nu ser du, att jag hade rätt, då jag berättade om bönens stora värde! Du trodde inte på mig. Men titta

här — domen! Kommunisterna vet bönen värde. Till och med i deras ögon har den värdet av två månaders pension! Om den har ett så högt pris, ska jag fråna och med nu inte avstå från ett enda bönemöte." Han bötfölls tre gånger under ett år. Han förlorade alltså inkomsten för ett halvt år. Men han lärde sig sanningen i Augustinus' ord: "Bönen är de kristnas styrka och Guds svaghet."

Ovanstående är ännu en av de många händelserna i den underjordiska kyrkans liv.

*

Monsignor Draganovic var direktor för den jugoslaviska avdelningen vid Vatikanen. Själv är han kroat.

Men så beslöt Vatikanen att göra en överenskommelse med Tito. Denne hade ju inte dödat alla katoliker. Det går så lätt att glömma de hundratusentals liken; upphöra att längre nämna deras oskyldiga död — och så skriver man under ett konkordat. Därför måste Monsignor Draganovic, kommunismens motståndare, lämna Vatikanen. Men han fortsatte att från Tyskland arbeta för sina förföljda landsmän.

Han förutsåg möjligheten att bli kidnappad. Därför nedskrev han och deponerade i ett bankfack en deklaration om att han inte hade någon plan på att återvända till Jugoslavien samt att han betraktade som ogiltig varje deklaration, som han själv möjligen skulle avge, för den händelse han åter befunne sig i Jugoslavien, trots att ett återvändande var emot hans egen vilja. Monsignor Draganovic lurades till Trieste, där någon sades vänta på honom för att ge honom fler dokument och bilder rörande Titos brott. Från Trieste försvann han.

Utlandskorrespondenterna i Belgrad förevisades därefter en förklaring, skriven av Draganovic, vari han sade, att han återvänt till hemlandet av fri vilja. Reportrarna fick till och med fotokopior av dokumentet. Och visst var det hans handstil! Men Monsignor Draganovic

var en fin stilist. I denna deklaration var satsfogningen av det slag, som obildade använder. Den hade dikterats av en kommunistisk officer med ringa bildning.

Efter några veckor visade sig Draganovic själv inför utlandspressen och sade, att han hade beslutat komma tillbaka till Jugoslavien för att stå till svars för att ha varit "krigsförbrytare", fastän han aldrig tjänstgjort i armén. Gud allena vet vilken tortyr och hjärntvätt han genomgått, innan han avgav en sådan bekännelse.

De amerikanska myndigheterna bad de nordkoreanska kommunisterna om ursäkt för att ha gjort intrång på deras territorialvatten, fastän detta inte var sant. Detta skedde till och med utan att Amerikas president pryglats av kommunisterna. Varför skulle vi då undra över Draganovic?

Denne biskop höll inte ut. Ingen får döma honom här för. Åttio kilo kött under kommunistisk tortyr är inte längre en människa. Det har upphört att vara en människokropp. Liksom roten ur siffran 4 är *plus* eller *minus* 2, så är dessa kilon kött under en kommunistisk piska en bunt olika möjligheter: de kan bli en hjälte, en be dragare, en ynkrygg.

*

Kristna sammanträffar i en skog. Polisen omringar dem. Många försöker fly, men de infångas av hundar.

Flera får korta fängelsestraff, fjorton dagar, men de måste betala för sig i de gästvänliga institutioner, som behåller dem hos sig! En tung börda för en fattig sovjetfamilj.

En kristen kvinna kämpar med poliserna. Hon vill inte låta dem ta sångboken från henne. Hon har ägt den i fyrtio år och skulle inte kunna ersätta den med en annan. Hon blöder. Hennes näsben har spräckts. Hon har också skador på sina armar. Föreställ er bara scenen! Fysiskt våld för att få äga en bok med lovsånger till Gud,

medan vi för vår del har sångböcker och aldrig sjunger ur dem annat än i kyrkan.

I Sovjet blir hundratals familjer frångagna sina barn, därför att de undervisar dem i den kristna tron. Nu förstår dessa familjer på ett nytt sätt Herrens ord: "Om ni inte blir som barn, skall ni aldrig komma in i himmelriket." Enligt dem betyder detta, att om man inte kan underkasta sig lidande som dessa barn, om man inte kan förlora den mest älskade — liksom de förlorar sina mammor och pappor — så finns det ingen plats för en i himmelriket.

Detta är en ny tolkning av bibeln, eller snarare ett återvändande till en gammal tolkning, såsom skett i denna annorlunda värld, den underjordiska kyrkans värld.

*

Barn stojas. Läraren säger: "Kosmonauter har varit uppe i rymden och har inte träffat Gud där." En elev reser sig. Barnet vet, att det genom sitt kristna vittnesbörd kan förlora far och mor. Men flickan säger: "Kamrat lärare, hade astronauterna rena hjärtan? Om man inte har det, kan man aldrig se Gud, till vilken stjärna man än kommer. Om man har det, kan man se Gud överallt, till och med när man sitter i en klass i en ateistisk skola."

I en annan skola får barnen lära sig, att människan härstammar från apan. Läraren, som misstänker Eva för att vara kristen, pekar på henne och frågar om hennes mening om saken. Hon svarar: "Jag är tacksam, kamrat lärare, för vad ni har lärt oss idag. Jag har alltid undrat, hur det kommer sig, att kommunisterna är så onda och torterar så många oskyldiga människor. Nu har ni givit mig förklaringen! Ni härstammar från aporna!"

Barnen Vanja, Pavlik, Andrej, Vera och Sveta fick en docka av hårdgummi. Då barnen lekte "bönemöte", blev de irriterade över att dockans knän inte kunde böjas. Därför beklagade de sig inför läraren och sade, att

de hade en otroende docka. "Vi har lärt oss, att varje knä ska böjas inför Jesu namn." Vilken läxa för en ateist!

Många barn, som fått undervisning i den underjordiska kyrkan, säger öppet, vad de tänker om Gud, och även vad de tänker om kommunisterna.

*

Y. I. Kusjev står inför rätta i Moskva. Han var en av organisatörerna till en torgdemonstration mot arresteringen av sovjetiska författare. Han hade ropat: "Släpp Dobrovolskij! Ner med diktaturen!"

Åklagaren frågar honom: "Tror ni på Gud?" — "Ja!"

Därpå ställer sig Anatoly Krasnov-Levitin upp som försvarsvittne. Han har fört Kusjev till Kristus. Genom att göra detta vet han, att han utsätter sig själv för möjligheten att få lida. Krasnov-Levitin hade redan varit sju år i fängelse för sin ortodoxa tros skull. Nu ser han sitt andliga barn inom skranket. Det är inte som att föra någon till Kristus och sedan glädja sig över att han sjunger i kyrkan, iklädd en vacker korkåpa!

Krasnov-Levitin säger: "Det var under mitt inflytande, som Kusjev bad att få bli döpt. Jag var också med på torget. Någon sade mig: 'Man har arresterat Kusjev.' Jag sprang efter honom, men det var för sent. Han knuffades in i en bil och man körde bort med honom. Och nu ser jag honom efter åtta månader — här, blek och medtagen efter sitt långa fängslande... Han är en man, på vars integritet man absolut inte kan tvivla... Vad som hände med honom är ett direkt resultat av hans generositet... han är mycket osjälvisk, tänker alltid på andra, aldrig på sig själv. En begåvad skald... han har alla förutsättningar att bli en brilliant skribent."

Försvarsadvokaten frågar: "Var ni glad att få döpa honom?" Levitin: "Det är klart, att jag var glad! Vad för slags religiös människa eller skriftställare skulle jag vara, om jag inte blev glad, då folk kommer till tro på Gud? Men jag är mycket ledsen över att se honom inför

rätta." Försvarsadvokaten (som i Sovjetunionen samtidigt agerar som åklagarpart): "Menar ni, att ni kan döpa en nittonårig pojke utan föräldrarnas vetskap?" — "Det finns en kanonisk sed, att kyrkan inte får vägra dop åt någon, samt att evangelium kallar alla utan undantag till dopet."

Advokat Alskij, som "försvarar" Kusjev: "Levitin menar sig ha rätt att vara religiös och att propagera religion; men ingen har givit honom rätten att förföra minderåriga med religionen och att utöva tvång! När det gäller att fälla utslag i denna dom, ber jag er hålla i minnet nödvändigheten att skydda sådana ungdomar från Levitin."

Snart efter Kusjevs rättegång blev även Levitin arresterad. En kommunist, generalmajoren P. Grigorenko, protesterade mot dessa orättfärdigheter. Han är ateist, men Levitin kallade honom "den barmhärtige samariten", som hjälper, under det att prästerna passerar förbi. Grigorenko har som straff blivit internerad på en psykiatrisk klinik.

*

Ett nytt mode uppträdde i den ryska staden Liubetz. Kvinnorna bar band med inskriptioner som "Må Gud resa sig och hans fiender förskräckas", "Den Högste lever för att frälsa", "Må djävlarne förgås inför den levande Gudens anlete", och så vidare. Dessa band bars offentligt i öppet förakt mot kommunisterna.

Men hur hade de kunnat framställas? Varje fabrik har ju en politisk kommissarie, som övervakar allt. Jo, det gick så till att säkerhetspolisens man, som utsetts att övervaka textilfabriken i Liubetz, var en hemlig kristen. Han hade infiltrerat polisen för att befordra Kristi sak. Hans namn är Stasiuk. Han avslöjades och är i fängelse nu. Men — han hade gjort det!

Det är så den underjordiska kyrkan arbetar.

*

En del av de underjordiska församlingarna, speciellt de, som tillhör de ortodoxa, är också politiskt aktiva. Kristna skulle kanske önska att inte vara upptagna med politik. Men då kommunisterna är upptagna med inblandning i kyrkliga ärenden, då kommunistiska politiker ordnar med fängelsestraff och dödar miljoner kristna, så har de troende inte stort val. De måste ju försvara sig! Stred inte de skotska presbyterianerna med vapen mot blodige kung Jakob II?

I Leningrad hade en sammansvärjning mot den kommunistiska regimen upptäckts. Den var ledd av män tillhörande den ortodoxa underjordiska kyrkan. Inblandade i sammansvärjningen var sextio intellektuella i hög samhällsställning.

Vid det tillfället fick vi förklaringen till att den sovjetiska pressen själv innehöll så många uppgifter om förföljelsen och utbredningen av den underjordiska kyrkan. Vi kan avslöja hemligheten nu, ty den har ju redan upptäckts.

Somliga kristna gjorde ett mycket större offer än att förlora sin frihet eller sina liv, som martyrerna gör. De uppgav sin egen integritet för Kristi skull. De blev medlemmar av kommunistpartiet. De försökte få ledande positioner för att kunna hjälpa den underjordiska kyrkan.

Några av dem blev redaktörer för antireligiösa tidskrifter och tidningar. Under sken av att motsäga bibeln publicerade de hela kapitel ur den, åtföljt av några ords kritik. På så sätt fick den underjordiska kyrkan sidor ur bibeln tryckta av kommunisterna. Av samma orsak publicerade de fakta om förföljelsen.

*

Chmara var ukrainare. Hans far var en välbärgad bonde. För detta "brott" deporterades han med hela sin familj till Sibirien. Chmara växte upp med bitterhet i hjärtat och blev ett asocialt element, en tjuv. Han fängslades för sina brott. I fängelset träffade han kristna; de var

annorlunda — de led med glad uppsyn för en Frälsare, om vilken de själva och deras liv så vackert talade. Överväldigad av vad han såg i dem, berättade han för dem, hur han hade blivit tjuv, och slutade med orden: "Jag är förlorad!" En kristen sade leende: "Vad är värdet av en tiorubelsedel, som har tappats av sin ägare? Är det inte fortfarande tio rubler? Förlorar en diamantring sitt värde, om någon har tappat den? Likaväl har en förlorad människa en underbar gudsmänniskas hela värde. Gud värderar människor, även om de är syndare. Och han utgav sin Son för deras skull." Den gamla berättelsen om Jesus följde, berättad i all enkelhet och med känt resultat. Chmara blev omvänd.

År 1964 frigavs han efter avtjänat straff. Han var inte längre den gamle suput, som hade slagit sin hustru och barnen. De såg, att han blivit en ny skapelse. Dessa, hans bröder, grannar — blev omvända. Chmara blev medlem i den underjordiska kyrkan.

1966 arresterades han. Hemliga polisen hade inget särskilt skäl för att arresterera honom. Han skulle komma att användas för ett experiment.

Kommunisterna hade tagit fast en ledande personlighet inom den underjordiska kyrkan, som vi kan kalla broder X. Denne hade motstått all tortyr och vägrat göra några avslöjanden. Hemliga polisen tänkte: "Hur skulle det vara, om vi torterade en av hans egna i hans närvaro och sade honom, att denna tortyr av någon annan, av en älskad broder, skulle upphöra, bara han själv avslöjade hemligheterna? Värt försöket!"

Så Chmara pryglades och underkastades alla slags tortyrer. Han fick nedre delen av magen uppsprättad, hans tunga skars av för att göra den ledande pastorn till en förrädare. Men denne pastor förrådde inget. Och om Chmara skulle dö? Bör en pastor bäva, därför att en i hans skara dödas till kroppen men faller i händerna på Honom, som har skapat liljorna? Chmara skulle ha samma Gud på andra sidan döden!

Broder X berättade efteråt, att han under tortyren av Chmara inte så mycket tänkte på Chmara. Han visste, att denne gick på törnbeströdd stig till himlen. Men han förskräcktes vid åsynen av den sadistiska glädjen på torterarnas ansikte. Han tänkte på att Kristus hade dött även för dem. Och han bad för dem.

Experimentet hade inte lyckats. Liket återlämnades till familjen för att skrämma andra från att bli kristna. Men åsynen därav framkallade en sådan indignation bland befolkningen, att myndigheterna inte kunde förhindra, att begravningen blev en den underjordiska kyrkans triumfmarsch. Kristna och icke-kristna bar kistan till kyrkogården, alltunder det de sjöng kristna hymner.

Som kommunisterna vanligtvis går till väga: de gjorde sig av med torterarna. De, som hade torterat — och gjort detta på order — blev dömda. Domaren var en kvinna. Hon grät, då hon hörde om alla hemskheter; hon omfamnade Chmaras barn. Därpå blev hon omvänd. (Jag, som kommer från ett kommunistland, vet, att de dömda bödlarna snart blev frigivna och skickade att göra samma saker på någon annan plats.)

Jesus har åter blivit korsfäst i gestalten av Chmara från Kulunda. Två köttsliga bröder till Chmara är ännu i fängelse.

*

Hur tänker den underjordiska kyrkan? Aida Skripnikova, den kristna ungdomens hjältninna i Sovjetunionen, som vid tjugosju års ålder är i fängelse för fjärde gången (hennes far sköts av kommunisterna för sin tros skull), skriver: "Jag kan inte dela mitt hjärta i två delar, ty hela mitt hjärta tillhör kyrkan." (En kristen i väster skulle ha sagt: "Det tillhör Kristus." I den sovjetiska världen är kyrkan högt älskad. Hon har där skådats i all sin glans. Där har de gamla orden besannats: "Var och en, som har Gud till sin Fader, har kyrkan till sin moder." Västliga kristna talar snarare om kyrkan som sin svärmor!) Aida

fortsätter: "Religionen är som mitt eget hjärta, och att ta ifrån mig religionen är som att slita mitt hjärta ur kroppen."

Jag träffade en underjordisk ortodox präst från Ryssland. Jag frågade honom, av vem han hade ordinerats. Han svarade: "Vi var tio unga män, beslutna att axla prästkallet. Ingen vanlig ortodox biskop skulle ha kunnat ordinera oss, ty de kan bara göra så med de kommunistiska myndigheternas bifall, och dessa ställer oacceptabla villkor. Så vi gick till en grav där en biskop, som lidit martyrdöden, låg, bildade ring omkring den och höll varandra i händerna. Två av oss höll händerna på gravstenen. Vi svor en trohetsed, som vi hade funnit i en gammal bok i kyrkohistoria: 'Jag påtager mig hudflängning, fängelse, tortyr, smälek, kors, slag, bekymmer och alla världens frestelser, som vår Herre och Förebedjare och den universella och apostoliska heliga församlingen påtog sig och i kärlek underkastade sig. Så vill även jag, en ovärdig Jesu Kristi tjänare, i stor kärlek och beredvillighet påta mig allt detta intill min dödstund.' Sedan bad vi, att Jesus skulle lägga sina genomstungna händer på oss och ordinera oss. Vi tror, att han gjorde detta."

I mina ögon var denna ordination giltig.

*

Två kvinnor knäböjer på trappan till ett varuhus i Ryssland. Då de tillfrågas varför, svarar den ena: "Detta var tidigare en kyrka. Här är fortfarande helig mark. Då jag knäböjer på trappan, kan jag höra prästen sjunga Guds lov med hög röst. Ni menar, att det säljs textilier här och att det inte finns någon präst. Jag tror er inte! Jag tror, vad jag själv hör. Jag känner lukten av rökelsen. Jag ser ikonerna. Gudstjänsten fortsätter. Därför kommer jag hit varje kväll."

Typisk rysk mysticism, säger ni kanske. Men varför anser ni er tvungna att säga något? Är det inte bättre att

avstå från alla kommentarer? Ni står på helig grund. Vem kan definiera, vad som är möjligt och omöjligt på helig grund?

Jag är rumän, inte ryss. Min tidigare lutherska kyrka i Bukarest är nu filmstudio. Då jag trädde in i huset efter dess vanhelgande, kunde det inte finnas skymten av tvivel. Änglarna hade inte lämnat det!

Då Sofiakatedralen invaderades av Muhammed II:s trupper, avbröt prästen liturgin och försvann bakom en dörr, som alltsedan dess har varit stängd. De kristna trodde, att då Konstantinopel åter blir kristet, ska denne samme präst visa sig igen och fortsätta liturgin just från den plats, där den blev avbruten. Det var på femtonhundratalet, som de kristna var så barnsliga. Det finns dock ännu sådana "barn", som tror att byggnaden ifråga, som först omgjordes till moské och sedan till museum, åter ska bli kyrka, och att den omtalade prästen ska göra tjänst däri. Folk med barnasinnen, som tror på legender, har blivit få. Jag tillhör dessa få.

*

I Ryssland finns det kristna, som bär järnkedjor under sina skjortor, dag och natt, för att aldrig glömma sina bröder, som är fångslade.

*

Jag har placerat er på allra heligaste grund. Ni har nu upplevt scener i den underjordiska kyrkan, förtryckt av kommunisterna.

Arma kommunister! De känner inte till Tertullianus' ord: "Att döda oss betyder att föröka oss. Martyrernas blod är utsädet för nya kristna." (Hur skulle det vara att så denna säd även i västvärlden genom att i anden dela martyrernas lidanden?) Inte heller känner kommunisterna till den helige Hilarius' ord: "Kyrkan triumferar, då hon förtrycks, och går framåt, då hon föraktas."

FINNS DEN UNDERJORDISKA KYRKAN?

Då jag genom publicerandet av "Torterad för Kristi skull", "De heliga i Sovjet", "Med Kristus i kommunistiskt fängelse" och andra böcker och artiklar gjorde denna underbara värld av kristet martyrium och hjältemod känd, då jag berättade denna kyrkas historia, som fastän verklig tycks oss mer diktad än någon roman, var gensvaret enormt. Jag slutade räkna breven från entusiastiska läsare, då de uppnått siffran trehundratusen.

Kristenheten vet utan vidare, att den nu fått höra en sanning, som hade dolts för den. Människohjärtat vet en hel del utan bevis. Man visste, att kommunismen var ateistisk. Man visste, att den var en diktatur.

Och även i den fria världen har de kristna ateister omkring sig, eller människor, som är praktiskt taget sekulariserade, fastän de menar sig tillhöra en eller annan religionsform. Kristna vet av egen erfarenhet hur tyrannisk en chef, en make eller föräldrar kan vara, om de inte fruktar Gud. De känner till kampen mot omvärldens fruktansvärda tryck i det egna hjärtat. När de läste om kämparna i den underjordiska kyrkan, som valde att dö hellre än att kompromissa med den Röde draken, såg de i dessas underbara föredömen inget annat än en förstoring under exceptionella omständigheter av det, som var bäst i dem själva.

Jag fick brev från somliga, som hade varit i fängelse och som hade arbetat med mig i den underjordiska kyrkan. En tidigare fångkamrat skrev: "Vad du säger är så sant, som att två och två är fyra." En rumänsk luthersk pastor skrev: "Vi är helhjärtat bakom dig."

Men jag fick intressanta brev från folk, som hade helt annorlunda bakgrund. Ett av dessa kom från en av Sikkimfolket i Indien, och det uppmuntrade oss: "Värmd av ert synnerligen aktuella budskap kan jag inte låta bli att fälla en tår för er alla, mina kära. Jag hoppas, att den underjordiska kyrkans budskap ska förbereda Guds

barn också i den fria världen att möta liknande prövningar i kommande dagar."

Jag citerar från ett brev från Sverige: "Jag hörde er i en kyrka i Stockholm. Flera dagar efteråt kunde jag varken tänka på eller tala om annat än den underjordiska kyrkan."

En pastor i Bombay skriver: "Mina kolleger har redan blivit livligt intresserade av er missions publikationer, och många berättar därom för sina församlingar. Passivitetsdemonen har lidit nederlag, när det gäller vårt förhållande till de torterade trossyskonen!"

En amerikan skriver: "Fortsätt! Gemene man lyssnar gärna till er! Även om ni bara lyckas engagera några av oss vanliga människor till bön, så har ni där en stor uppgift. Var snäll och hälsa våra trossyskon i de kommunistiska länderna!"

En annan röst från Skandinavien: "Ge inte upp! Det är sant, att de flesta av oss sover, men det finns också några, som lider för denna slöhets skull. Det är 10.000 medlemmar i vår församling. I bästa fall kommer tjugofem till vår stora kyrkobyggnad om söndagarna... Ibland spelas en psalm utan att en enda människa öppnar sin mun för att sjunga... Jag fick höra om den underjordiska kyrkan. Detta gav mig en tid av nyttig självrannsakan. Jag ska återigen läsa allt, jag fått från er mission, samt låna bort till andra, så ofta jag kan. Okunigheten om kyrkan i öster tycks vara stor i vårt land."

Ett annat brev från Indien: "Natten efter att ha läst om martyrerna kunde jag inte sova. Jag ber till Gud, att många ska få sådana sömnlösa nätter och engageras i bön." I samma ande är ett brev från Frankrike: "Exemplet av de underjordiska kämparna blev en välkommen snärt, som kan bli oss alla till välsignelse."

Och en engelsman: "Jag var inte någon kristen. Jag har aldrig varit medlem av någon kyrka och har aldrig levt ett kristet liv. Men jag läser nu om vår tids martyrer och kan inte upphöra att gråta. Nu förstår jag versen:

*"When I survey the wondrous cross,
On which the Prince of Glory died,
My richest gain I count but loss
and pour contempt on all my pride."*

("Då jag tänker på det underbara kors, där Härlighetens Furste dog, blir mitt rikaste förvärv en förlust och all min stolthet till förakt.")

Otaliga brevskrivare visar sin tacksamhet över att för första gången ha kunnat hålla bibelns bud: "Gråt med dem, som gråter!" Kristna har fått en av den helige Andes finaste gåvor — gåvan att kunna gråta över lidande trossyskon.

En nya-zeeländare: "Vad ni beskriver kan mycket väl upprepas hos oss. Jag har tänkt mig denna möjlighet och beslutat att vara redo att lida med Jesus, liksom dessa våra kära har gjort."

En engelsman tycker, att "den typ av kristendom, som utövas i den röda maktsfären, sannerligen behövs i vårt land".

En indier skriver: "Den enda slutsats jag förmår dra av den underjordiska kyrkans budskap är: jag önskar, jag hade lidit mer för Kristus!" Ett brev från Nigeria: "Ni frågade mig om det bästa sättet att bekämpa kommunisthotet i mitt land. Ni har redan försett oss med det bästa vapnet: martyrkyrkans hjältars föredöme!"

Ett brev från Ulster: "Min församling är mycket 'jordisk'. Min syster och jag har alltid avskytt dess kyliga gudstjänster och unkna predikningar. Psalmsången i vår kyrka är så död och känslolös, att den måste vara en förolämpning för vår Herre. Men efter att ha läst om kristna, som sätts i fängelse för att ha sjungit kristna sånger och som fortsätter att sjunga som näktergalar till och med i underjordiska hålor, är jag beredd att med Kristi kraft och ledning förändra detta förhållande, så att västvärldens kyrka ska bli lika själavinnande som den underjordiska kyrkan i länderna bakom Järnridån."

En pojke på femton år i Kalifornien skriver, att han rådde sina kamrater på gymnasiet att sluta köpa gotter och läskedrycker och i stället skicka pengarna till bibelförsändelser till Ryssland.

Höga kyrkliga dignitärer i den fria världen mottog vårt budskap med tacksamhet och öppnade för oss sina katedraler för att där förmedla ropet från dem, som torteras för Kristi skull.

Men vi träffade även några tvivlare. Dessa tvivlare hade inte läst ett brev, som jag erhöll på hemliga vägar från en officer inom den ryska säkerhetspolisen: "Jag har läst alla era böcker och jag är glad att dessa saker offentliggjorts. Jag vet, att somliga betvivlar era påståenden. Jag skulle rekommendera dem att komma och sitta i ett sovjetiskt fängelse i tio år under mitt befäl. Då skulle de förstå sanningen! Det enda i era böcker, som jag inte gillar, är att ni är så skonsam. I ert ställe skulle jag ha dundrat!"

Jag befinner mig i ämbetsrummet till en betydande personlighet inom Kyrkornas Världsråd.

"Era böcker och föredrag har åstadkommit stor sensation! Jag tar för givet, att ni uppriktigt tror på vad ni säger, men objektivt sett är era påståenden osanna. Det finns ingen underjordisk kyrka! Jag har otaliga gånger besökt Ryssland, Rumänien och andra kommunistländer. Jag såg aldrig det ringaste spår av en underjordisk kyrka!"

Jag frågade: "Har ni också varit i Kina och Korea?" — "Nej, mina resor förde mig inte så långt. Men låt oss hålla oss till Ryssland och Rumänien!"

Jag vägrade. "Nej, jag vill inte stoppa där! Antag, att mina påståenden är felaktiga och att det inte finns någon underjordisk kyrka i Sovjetunionen och de europeiska satellitländerna; därmed har ni ingenting vunnit! Var fjärde människa är nämligen kines. I Kina är det ett faktum, att inte en enda kyrka är öppen. En miljon katoliker, sägs det, har dödats. Proportionellt samma

antal protestanter. Fängelserna är fulla. Kristna där utövar sin tro bara underjordiskt, utsatta för faran av tortyr och dödsstraff. Detsamma gäller för Nordkorea och Mongoliet. *Nendor*, det albanska kommunistpartiets tidning, meddelade allmänheten i november 1968 om stängandet av alla kyrkor. Här har ni fyra länder, om vilka inget tvivel kan råda! Kyrkan där kan bara existera underjordiskt. Den lider. I stället för att diskutera om Ryssland, varför inte organisera bättre hjälp åt den kinesiska martyrkyrkan?"

Han var rödkindad, men nu blev ansiktet helt och hållet rött. Han sade beslutsamt: "Låt oss hålla oss till de europeiska länderna!" Jag visste, att jag var tvungen att ge efter. I annat fall skulle diskussionen ha upphört. Han var biskop, men det var inte jag. Han måste få förbli i sin rätt.

"Naiva människor tar lätt intryck. Och ni har en viss gåva. Men jag låter mig inte luras! Jag såg mig omkring, då jag var i Ryssland. Där finns ingen underjordisk kyrka!"

Jag svarade: "Jag har varit fem år i väster och har också sett mig omkring uppmärksam. Jag har aldrig upptäckt någon sovjetspion. Skulle ni säga, att det vore rätt av mig att påstå, att det inte finns några sådana spioncirklar? Folk, som gör ett underjordiskt arbete, presenterar sig aldrig som sådana!"

Nu promenerade han upprörd omkring i rummet. Hans nya skor knarrade. Jag mindes, hur jag i fängelse hade delat ett par skor med en tidigare general. Varannan dag gick vi ut och rastade på fängelsegården.

Biskopen sade: "*Comparaison, n'est pas raison.*" (Jämförelse är inte detsamma som tilltro.) "Underjordisk kyrka är ett uttryck med en mycket precis innebörd. Vi lever inte längre under katakombtiden! En underjordisk kyrka skulle behöva ha hemliga prästseminarier, hemliga tryckpressar, hemliga gudstjänster, söndagsskolor etc. Sådant passerar inte oförmärkt!"

Jag hade kommit väl förberedd till honom. Jag tog ur min portfölj *Nauka i Religia* (Vetenskap och religion), Sovjetunionens ryktbara ateisttidning, daterad i maj 1966. Där beskriver en artikel med titeln "Podpol" (Underjordisk) hur en kristen med namn Elisja bildade en hemlig kristendomsskola för unga troende. Det var djupt inne i de ändlösa sibiriska skogarna, många mil från närmaste människoboning och på ett avstånd från närmaste by, som förde uteslutande genom moras och vildskog. Där fanns skolan — två hus. Ett för män och ett för kvinnor. De kristna kallade denna skola för Skogsakademin. Ateisttidningen talar försmädligt om sekreteraren för ungdomens kommunistförening i det distriktet, som inte hade den ringaste aning om en sådan skolas existens. Men till och med de kristna visste bara om skolan, för den händelse de hade haft något direkt att göra med den. De konspirativa förutsättningarna bevarades perfekt.

"Så vi har det första tecknet på en reguljär underjordisk kyrka: hemliga kristendomsskolor!"

Jag tog fram en bok, som bevisade existensen av underjordiska tryckpressar. Den var skriven av den sovjetiske författaren P. Savkin och hette "Möte på gömställen" och slutar med en beskrivning av fängslandet av kristna, som hade organiserat en sådan tryckpress.

Därpå tog jag fram ett ryskt Nya testamente, tryckt hemligen inom Sovjetunionen. Detta betyder något mer än en hemlig tryckpress; man har ett hemligt bibelsällskap!

Min trosbroder, som var min motståndare, sade: "Vad ni säger tycks vara sant, men det är det inte, om man betraktar det närmare. Vi vet, att det finns en liten baptistisk splittringsgrupp, som gjort sådant där. Nu har den gruppen återförenats med den officiella kyrkan. Det var en obetydlig och tillfällig sak. Ni har storligen överdrivit dess betydelse!"

Jag svarade: "Jag är ledsen att behöva motsäga er.

Arbetet

Vardag 60öre Söndag 1 krona ONSDAG 29 SEPTEMBER 1971 85:e årg Upp! A 264 B 225 C 188 D 225 **

BIBELVÅG ut över Sovjet

Nu är toppmännen i Sovjetunionens hemliga polis KGB ordentligt uppskakade. Anledningen är en sensationell nyhet som avslöjats i Moskva: i dagarna ett stort underjordiskt tryckeri producerar massor av biblar, psalmböcker och annan förbjuden kristen litteratur.

Men det är inte den illegala bibelproduktionen som fått KGB-att skaka i sina grundvalar. För att verksamheten ska fungera måste massor av människor — många på höga poster — vara inblandade och lämna direkt eller indirekt stöd till tryckeriet. Dessa människor i organisationen betraktas som synnerligen allvarliga.

● SIDAN 7

***Hemligt bibeltryckeri
oroar Sovjet-polisen:***

OMÖJLIGT UTAN FÖRRÄDERI

— Av THOMAS LARSSON —

En sensationell nyhet har avslöjats i Moskva: Ett stort omfattande underjordiskt tryckeri är i full verksamhet sedan ett par månader tillbaka! Uppgifterna säger vidare att tryckeriet har minst två pressar samt typografmaskiner. Man trycker all slags kristen litteratur som är strängligen förbjuden i hela Sovjetunionen, biblar, psalmböcker, Nya Testamentet . . .

Trots en omfattande jakt och husrönsning från hemliga polisen KGB har de ej lyckats komma tryckeriet på spåren.

Dokumenten visar tydligt, att Skogsakademin är ortodox. De, som arresterats på grund av den i Savkins bok omnämnda tryckpressen, är den ortodoxe prästen Pletkov och flera ortodoxa kvinnor. *Anglican Digest*, ett av episkopalkyrkans i USA organ, säger, att den ortodoxa underjordiska kyrkan i Sovjetunionen har — tag er samman! — 45 milj. medlemmar. Episkopalkyrkan i Amerika samarbetar genom Kyrkornas Världsråd med de officiella kyrkorna i Ryssland. Den skulle alltså inte ha något intresse av att överdriva den underjordiska kyrkans roll.

Headway av januari 1968, en tidskrift känd för sitt speciella intresse för sekterister, skriver, att antalet underjordiska baptister är fyra miljoner. Om man därtill lägger katoliker, pingstvännar och andra grupper, framkommer det, att var fjärde sovjetisk medborgare har något att göra med underjordiska kyrkor. Det är inte fråga om bara en liten baptistisk splittringsgrupp!"

Jag tog ur portföljen fram en hög artiklar från den sovjetiska pressen och önskade visa reportage om hemliga gudstjänster, hemliga söndagsskolor för barn. Men det verkade inte troligt, att han skulle smälta som en iskub i solen inför mina bevis.

Lenin har sagt, att om det finnes viktiga intressen att förneka, att två och två är fyra, så skulle folk förneka det. Jag tänkte på de hundratusentals uppmuntrande breven. Folk skriver, att de grät efter att ha lyssnat till martyrkyrkans rop, de hade sömnlösa nätter.

Andra föredrar att ha det bekvämt. De önskar sova.

Biskopen skakade hand med mig. Han sade: "Jag känner för er! Jag förstår, att ni har lidit mycket. Detta gör er känslsam. Vi är vana att tänka objektivt. En man som har genomgått era prövningar kan inte längre vara objektiv. Fakta betyder inte längre något för er. Alltsammans är känslor!"

Dörren hade redan öppnats. Sekreteraren anmälde nästa besökare. Då jag stängde dörren bakom mig, gnäll-

de den. Mina sista tankar, då jag lämnade honom, var: "De borde ha en smörjkanna och droppa litet olja i gångjärnen." Vilka tankar, som ibland kan passera en människohjärna!

FAKTA, BARA DOKUMENTERADE FAKTA

Episoderna från den underjordiska kyrkans liv må nu vara sköna och imponerande. Men vi måste skilja mellan vackra legender och en imponerande verklighet. Jag åsidosätter en stund alla mina känslor och lämnar bara fakta, såsom bevisade från odiskutabla källor. Jag kan inte tåga om dem, och detta inte på grund av mitt eget öde, som förde mig i konflikt med kommunismen, utan därför att jag älskar Jesus. Det står skrivet i Matteus 24: 31, att hans änglar ska samla hans utvalda från de fyra väderstrecken. Om evangelium inte offentliggörs i den kommunistiska världen, kommer änglarna bara att finna utvalda i tre väderstreck, och Mästarens ord går inte i fullbordan.

Kyrkan är förföljd inom det röda lägret. Hon behöver vår hjälp. Därför måste fakta om hennes martyrium bli kända. I teologiska seminarier blir man undervisad om alla slags kyrkor, men aldrig om den underjordiska kyrkan, en kyrka som finns i en tredjedel av världen. Denna oegentlighet måste upphöra. Dess existens, dess lidande, dess seger måste proklameras.

Sovjetskaja Moldavia av den 11 juni 1968 har rubri-

ken "Det finns ingen mer öppen och avskyvärd lögn än den kristna religionen" och beskriver ett hemligt möte av baptister i Chisjinau. Barnen håller ett öga på gatan, så att ingen främling ska störa. Många av mötesdeltagarna är tonåringar. Den skyldige är Horev, som redan flera gånger har lidit fängelsestraff. Han organiserar sådana möten, säger artikeln. Han sprider hemlig religiös litteratur. Även anklagad för att ha organiserat ett hemligt bönemöte i skogen är den kristne S. Apostu.

Pravda av den 19 augusti 1969 beskriver en baptistisk underjordisk kyrka i staden Mozdok. Troende träffades i en lägenhet med två sovrum, som var fullpackade med folk.

Tidningen säger: "Under gudstjänsten gråter folk." Detta är ett av de karaktäristiska dragen hos den underjordiska kyrkan. Jag minns mig aldrig ha bevistat en gudstjänst i Rumänien utan att någon grät. Där *njuter* man inte av gudstjänsterna utan *genomlider* dem. Man delar Kristi lidanden, lidandena hos alla, som plågas. Man gråter för dem i väster, som har förlorat den dyrbara gåvan av ett ömsint hjärta och förmågan att gråta med dem, som är förföljda.

Pravda (var snälla och glöm inte, att detta ord betyder "Sanningen" på ryska) beskriver det hemliga dopet av tre troende. De kristna gick till dopet genom mörka gator, undvek att möta någon. Men varför skulle de vara så dumma och låta döpa sig hemligen, om det finns religionsfrihet i Sovjetunionen, som vi ideligen får höra?

Samma artikel i *Pravda* kallar det för "förräderi" att kristna undervisar om kärlek till fienden. Artikeln slutar med att rapportera om arresteringen av flera kristna, bland dem en viss Tjerviakov, som anklagats för att ha organiserat ett slags sommarskola i kristendomsundervisning för barn. Tolv pojkar och flickor har där undervisats i Guds ord. För detta brott vistas Tjerviakov nu i bister vinterköld i Nordsibiriens slavarbetsläger, i snö till knäna.

I den franska kristna tidskriften *Tant qu'il fait jour* av november 1969 beskriver en dansk kristen sitt deltagande i ett den underjordiska kyrkans möte någonstans i Sovjet. Han ägde adressen till en av dess medlemmar. Efter att ha lyckats smita iväg från hotellet på kvällen utan att tilldra sig någons uppmärksamhet, träffade han i skymningen i utkanten av staden en ung flicka, som frågade honom på dålig tyska, om hon kunde hjälpa honom. Han sade det överenskomna lösenordet. Hon bad honom följa sig och gick före på ett avstånd av omkring tio meter samt låtsades inte känna honom. Hon förde honom till ett hus, där det fanns pojkar och flickor i åldrarna arton till tjugofem år. De behövde inte ta narkotika för att komma i stämning. Att följa Jesus på korsets väg, att tillbedja honom med risk för fängslande och död, var tillräckligt spännande. Av säkerhetsskäl upplystes rummet bara av ett enda stearinljus. Till att börja med var alla tysta. Efter en lång stunds tyst bön följde ett framvisat bibelstudium. Därpå försvann de kristna i natten en efter en, med olika långa tidsintervall. Men natten var inte mörk för dem. De var ljuset i Rysslands mörker.

Zaria Vostoka, en kaukasisk kommunisttidning, av mars 1969, rapporterar om fängslandet av Peter Restsjuk och andra för att ha organiserat en hemlig tryckpress i Suhum.

Jag kan själv beskriva en sådan tryckpress, som jag har sett.

Tänk er en liten statlig speceriaffär. Lastbilar som avlämnar varor eller för bort sådana, som inte blivit sålda. Ingen skulle märka, om pappersbalar avlämnades eller trycksaker i kartonger fördes ut. I husets källare fanns en brunn. Det var i utkanten av en landsortsstad. Man har inte rinnande vatten överallt i den kommunistiska världen. En man släpptes ner i den djupa brunnen med ett rep. Från brunnens sida, ovanför vattenytan, ledde en tunnel till ett litet rum, där tryckpressen stod. De, som

arbetade där, hade ont om syre. Gång efter annan måste de gå ut för att få luft. Det är sådana där tryckpressar, som kan upptäckas. Andra tar deras plats. Men *Frälsningens budbärare* har utkommit regelbundet i många år. Det är de sovjetiska baptisternas underjordiska tidskrift.

Men det är inte bara baptisterna! Sovjetunionen är huvudsakligen ett ortodox land. *Sovjetskaja Kirghizia* av den 15 november 1969 berättar om den ortodoxe munken Sozima, som hade varit i fängelse redan en gång för sin tros skull. Efter frigivningen anordnade han en kyrka i sitt vardagsrum och förrättade där liturgiska gudstjänster. Kyrkan är den kristnes hem. Så förhöll det sig på Nya testamentets tid. Så skulle hon vara mycket mer effektiv i den västliga världen också och överträffa de väldiga kyrkobyggnaderna där, som ibland står tomma på folk och ofta lider brist på den helige Ande.

Kommunisterna rapporterar om denne munk, att de kristna omnämnde honom med uttryck som "Guds härlighet lyser av honom", "Gud har givit honom talets gåva liksom apostlarna", "Han för ett rättfärdigt, klanderfritt liv".

Artikeln använder just uttrycket "underjordisk kyrka", och detta är det mest adekvata. Jag slog upp det engelska uttrycket "underjordisk" i Websters ordbok för engelska språket och fann det vara synonymt med "hemlig". Munken Sozimas kyrka var sannerligen hemlig! Alla, som önskade gå dit, måste ha med sig en rekommendation från en betrodd person samt avge tystnadslofte, precis som ifråga om Skogsakademin. Sedan kunde man gå in i kyrkan från gatan; utgången däremot var en annan. (Existensen av en sådan kyrka med två utgångar räddade mitt liv under nazisttiden.) Munken Sozima tillsade de kristna att vara kloka som ormar och oskuldsfulla som duvor och på tillfrågan inte säga, var de hade varit, utan hitta på en eller annan historia.

Jag själv tror, att den helige Domenikus inte hade fel, då han skrev om "helig förställning". Detta betyder inte,

att ändamålet helgar medlen. Nej, motsatsen: ändamålet att bevara personlig integritet och hjärtats renhet rättfärdigar ingalunda de fula medel, som används för att lämna världen terroriserad av kommunister, så att den inte får höra evangelium, vilket inte kan ges den annat än på konspirativ väg. Moralister skulle kalla detta falskhet och bortse från att omoraliskt är att lämna tyranniets offer utan kännedom om Kristus.

Sozima hade också en underjordisk fabrik för tillverkning av ljus. *Sovjetskaja Kirghizia* säger, att många köpte dessa i hemlighet framställda ljus, vilket visar, att det finns platser, där man inte kan få tag på de ljus, som anses nödvändiga för våra ortodoxa trossyskons gudstjänster. Tidningen säger inte vad som mer hände med munken Sozima. Men hundratals andra artiklar i den sovjetiska pressen bekräftar antagandet, att han åter fängslats.

Mer än allt detta — i det väldiga Sovjet finns det ett helt distrikt befolkat uteslutande av kristna, en trakt, som människorna i väster är ovetande om. Världen hörde först därom genom kommunistkällan *Nauka i Religia*, septembernumret 1968. Där står det om ett stort antal ortodoxa gammaltroende, som tog sin tillflykt till ett otillgängligt distrikt långt upp i norra Sibirien. Dessa kristna förnekar hela sovjetsamhället, liksom för århundraden sedan protestanterna förnekade det då förtryckande katolska samhället och flydde till Amerika. *Nauka i Religia* säger: "De utgör en mystisk, otrolig, nyligen uppfunnen värld. Kvinnor och män erkänner inte den antikristna makten utan önskar dö en rättfärdig död för att nå evigt liv."

Ateisttidningen visar också flera bilder från Sibirien, däribland en, som föreställer ett exemplar av den heliga Skrift. Det har ett stort hål i mitten, som har gjorts av råttor. De hade ingen annan bibel som ersättning.

Personligen är jag inte någon överdriven älskare av fakta. Var och en ser ju det han kallar "fakta" i överens-

stämmelse med sina förutfattade meningar. Det går inte att fastställa fakta, som skulle vara skilda från det otal föreställningar, som uppstår, när de ses ur olika synvinklar. Men mina motståndare önskade fakta. Här har de dem!

RYSSLANDS GOLGATA

Siffrorna visar, att fler kristna har lidit förföljelse under den kommunistiska perioden än under någon annan tid i historien. Inom den röda maktsfären är de, som har den längsta golgatavandringen bakom sig, Guds barn i Sovjetunionen.

Objektiviteten i olika rapporter rörande religionens ställning i det landet kan fastställas, ifall vår tids martyrer omnämnes.

Då Eban, Israels utrikesminister, kom till Västtyskland, besökte han först av allt Dachau, den plats, där hans medbröder och medtroende hade förintats. Borde inte kristna lära av judarna, hur man ska uppföra sig?

Jag känner inte till ett enda fall av kyrkoledare, som vid besök i Ryssland eller någon annan kommuniststat skulle ha gått för att lägga en blomsterkvast på en martyrs grav eller som ens begärt att få besöka de kristna i fängelse. Men *Bratskij Vestnik*, Sovjetunionens officiella baptisttidning, offentliggör, att en delegation av svenska baptistpredikanter besökte Lenins mausoleum, mördaren av miljoner kristna, i stället för att gå till en av hans

offers gravar. I Tyskland skulle Eban aldrig ha gått för att hedra någon nazistisk krigsförbrytares grav! Menar sig inte den kristna religionen undervisa om en högre grad av solidaritet med oskyldiga offer än den mosaiska religionen?

Vad oss beträffar, tillhör våra hjärtan martyrerna. Inte så menat, att vi beklagar dem. Deras kedjor är av rent guld. Deras kors är smorda med väldoftande smörjelse. Alla, som har ett levande andligt sinne, vet detta. För kristna har fängelse alltid varit en utsökt lustgård, där den sötaste nektar flödar. Inte heller tillmäter vi martyrernas lidanden en ära, som tillkommer endast Kristi kors. Bara för det korset gäller den helige Johannes Kryssostomos' ord: "Korset är Faderns vilja, Sonens ära, Andens glädje, änglars smycke, de trognas tillförsikt, Pauli berömmelse. Tack vare korset känner vi syndens tyngd och omätligheten av Guds kärlek till människorna." Men den rätta insikten om den ryska kristenhetens läge ska vidga våra sinnen och hjärtan och hjälpa oss att följa i Kristi spår.

Ryssland! Dess författare Tjutjev sade: "Man kan inte omfatta henne med sinnet, inte mäta henne med något mått. Hon är något helt för sig. Man kan bara tro på Ryssland!" Det gör jag för min del. Jag tror, att hon ännu ska finna frid vid Kristi fötter.

Vi älskar Ryssland! Jesus nedsteg till helvetet. Likaledes nedstiger vi i Rysslands helvete. Då broder Andreus, författaren till "Guds smugglare", i Norge kallade på kristna medarbetare för Ryssland, fanns det tvåhundra villiga därtill i ett enda möte. Detsamma händer nu överallt i den fria världen. Unga kristna från väster utsätter sig för risken av fängslande, men de protesterar mot förföljelsen i själva Moskva, på offentliga torg och shoppingcentra. Det finns nu otaliga kristna i den fria världen, som på sig kan tillämpa den ryske underjordiske skaldens ord, som cirkulerar i handskrift:

*"Jag böjer mig ned
vid Din huvudgård;
Du, Ryssland, avtvå
Dina tårar och Ditt var
med mitt blod!"*

De ryska martyrerna är inte längre ensamma i sin kamp.

Där finns nu miljoner i fria länder, som gråter med dem som gråter i Sovjetunionen på grund av stängandet av deras älskade gudstjänstlokaler.

Pravda av den 18 april 1968 säger, att det i Vologodsk-området nu finns bara 17 kyrkor, där det fanns 800 före det kommunistiska maktövertagandet. Beror detta på att folk har upphört att tro? Svaret ges i samma artikel: "Sektledarna har kunnat öka sitt inflytande. Religionen är inte ofarlig i våra dagar. Den ligger inte på sitt yttersta, som någon tror, utan på ett eller annat sätt har den en tendens att fortsätta, att angripa."

Det är inte dess fel, om den måste angripa från underjorden, vartill den har drivits på grund av stängandet av kyrkor under en period, då dess inflytande växer. Den 8 april 1968 rapporterar *Pravda* om stängandet av 210 kyrkor i Odessa-regionen.

Men hur går det för de kyrkor, som har lämnats öppna? De tycks ha det bra i Moskva, Leningrad och på ett fåtal andra platser, som får besök av utländska turister. Men hur är det i mindre städer och byar?

En hemlig underrättelse från den underjordiska kyrkan säger oss, att den 10 april 1969 under en baptistisk gudstjänst i Kopeisk störde en grupp ateister, ledna av en polisman, gudstjänsten. De placerade flaskor med rusdrycker på nattvardsbordet och fotograferade folket med flaskorna. Dessa bilder ska användas för ateistisk propaganda.

Den underjordiska kyrkans försäkran bekräftas av officiella meddelanden. I *Vetenskap och religion* av no-

vember 1967 berättar kommunisterna, vad som hände i den registrerade baptistkyrkan i Batjatitj. Den ateistiska kvinnliga föredragshållaren Biltjenko gick in i kyrkan en söndag, knuffade pastorn åt sidan och avlevererade sin gudsföraktande lära. De, som hade kommit för att tillbedja, måste svälja gudlöshetens lov.

Utlänningar och kyrkoledare från väster är aldrig närvarande vid gudstjänster, där sådana saker händer.

Psalmisten älskade Guds hus. Det gör varje kristen. Nästa söndag, när du sitter bekvämt i din bänk, tänk då på de ryska kyrkorna, som har förvandlats till köpcentra, muséer, fabriker och danslokaler! Av 50.000 ortodoxa kyrkor före revolutionen finns bara 7.000 kvar. Och glöm inte de församlingar, som måste uthärda smädelse!

Men den helige Andes tempel är ju den kristne själv. Mot honom utkämpas den stora kampen.

Ett brev undertecknat av 180 unga kristna och ställt till sovjetmyndigheterna samt andra instanser, har utsmugglats ur Sovjet. Det är daterat den 13 maj 1969 och protesterar mot fängslandet av ett stort antal trossyskon. Den yngste av dessa, E. Radoslavov, är bara 19 år gammal. (Den äldste kristne fånge, vi känner till, är Peter Popov. Han är 80 år gammal, lika gammal som den helige Polykarpos, då denne kastades inför lejonen.)

När den här gruppen baptister fängslades, sade rektor Malamud i skola nummer 61 till barnen, att baptisterna hade dömts, därför att de hade till Gud offrat en flicka genom korsfästelse. Därför borde barn och föräldrar akta sig för baptisterna.

Detta var inte bara en enskild mans fantasier. Statliga Tryckericentralen i Leningrad publicerade en bok med titeln "Barn och religion". Där upprepar kommunisterna den gamla lögn, som i forna dagar använts mot judarna, att kristna lär och tillämpar ritualmord. Det påstås, att kristna för att sona sina synder dödar sina egna barn. De romerska förföljarna hade hittat på historien

för århundraden sedan. Nu har den grävts fram igen av bolsjevikerna för att skrämma barnen och hindra dem från att bli kristna.

Många kristna döms idag i Sovjet för ritualmord. Bara ett exempel: 1969 utgav Militärförlaget i Moskva en bok av F. Dolgitj och A. Kurantov med titeln "Vi får inte glömma". Den påstår, att pastor M. Krivolapov från byn Neftogorsk i Karaganda-distriktet har "offrat till Gud ett felfritt lamm", den treårige sonen till den kristne Oslovetz. Han påstås ha dödat barnet i närvaro av modern och hela församlingen. Ingen av de troende försökte ens avstyra detta hemska brott. De menade, att alltsammans hände genom den helige Andes vilja. Barnet säges ha begravts nattetid i en skog. Den unga modern dog av sorg. Alla sådana "fakta" i sovjettidningar är lögn, vilket väl inte behöver sägas. Har Krivalapov och andra med honom redan avrättats för mord, som de aldrig begått, eller sitter de och väntar på avrättningen?

Till och med att vara *officiell* baptistledare med predikolicens från det mordiska kommunistisamhället, räddar honom inte alltid från förföljelse och år i statliga fängelser.

Sovjetskaja Moldavia av den 13 november 1969 beskriver en sådan pastors rättegång — pastor Slobodtjikov från Chisjinou. Han var känd i staden för att ha angivit den underjordiske ledaren Rudenko, som fick tio års fängelsestraff på grund därav. Rudenko dog till följd av tortyr.

Så Slobodtjikov visste sig ha gott anseende inför kommunisterna och trodde, att han var utom all fara. Därför vågade han använda mikrofon vid ett bröllop bland baptisterna, och så — säger artikeln — "begick han det svartast möjliga brott". Några få ord om Kristus gled över hans läppar, då han talade med barnen. Tidningen säger, att han snarare skulle ha undervisat dem om Paul Morozov, sovjethjälten, ett barn på 12 år, vars staty finns i en av Moskvas parker. Morozovs bedrift bestod i att

han hade angivit sin egen far för att ha tagit något grönt från den åker, som tidigare varit hans egen men som nu var kollektivjordbrukets. Pojken hade blivit lynchad av befolkningen.

Hur som helst — Slobodtjikov hade begått två brott. Han hade använt en mikrofon, och i stället för att lovord en pojke, som hade fått sin egen far fängslad, hade han sagt goda ord om Kristus, som hade varit sina föräldrar lydig. Alltså fick Slobodtjikov två års fängelse. Där mindes han kanske sitt eget offer, Rudenko, och gjorde bättring.

Världspressen har meddelat om arresteringen av de ortodoxa ryssarna Talantov och Krasnov-Levitin. Anklagelsen mot dem är, att de hade protesterat mot bristen på religionsfrihet i Ryssland, stängandet av kyrkor samt det löjligen brännandet av ikoner. Det är klart, att man kan bränna upp en bild. Men den insiktsfulle ortodoxt troende har aldrig bugat sig inför en sådan! För honom är bilden av genomskinlig natur. Rätt igenom bilden ser han Jesu helgade liv, Marias renhet, de modiga martyrer, som avbildats. Genom att bränna avbildningar bränner man kanske samtidigt många vidskepliga föreställningar, förknippade med dem. Men elden kan aldrig förtära dem, som har varit avbildade! Inte heller förmår man därmed utsläcka kärleken till dem i de kristnas hjärtan. Den kristne på jorden är ett med Kristus och med de förhärligade heliga i himlen.

Stängandet av kyrkor, fängslandet av kristna, bortförandet av barn — alltsammans tycks kommunisterna otillräckligt. Ett underjordiskt dokument förtäljer, hur de gamla ortodoxa nunnorna Morozova, Gherasimtjuk och Korolenko har blivit våldtagna i Potjajev-klostret.

Tomakova våldtogs och dödades. Skribenten Galanskij, som publicerade denna nyhet i sin hemliga tidskrift *Fenix* (en mytisk fågel, som återuppstår ur sin egen aska och som användes som symbol för Frälsaren i katakomberna), bestraffades härför med fängelse.

Förlagshuset "Moskva" utgav boken "Psykos och religion". Där står det, att saksakal inte förmår övertyga religiöst folk. Kristna måste anses sinnessjuka och behandlas på psykiatrisk klinik. Vi har nu trossyskon i tvångströjor och med munkavle. Vi vet stället i staden Kalinin, där denna institution befinner sig.

Alla bekännelser är förföljda! Lutherska Världsförbundet har glömt informera oss. Det var nödvändigt för oss att läsa romanen "Detta händer mera sällan" av kommunisten M. Glinka för att få reda på att den största lutherska kyrkan i Leningrad förvandlats till badhus.

Unirea av januari 1969 rapporterar om dömandet av den katolske prästen Pototjniak i Lviv till fem års straffarbete. *Vysti iz Rymu* av juni 1969 meddelar, att den katolske biskopen Welytjikovskij dömt i fängelse. Andra källor påstår, att han lever men är fängslad. Men i varje fall är även katolikerna förföljda.

Om det inte hade berott på Gud, skulle vi aldrig ha kunnat berätta om den andliga hälsoflod som Sovjetunionens kyrka äger. Den växer under förföljelsen. Det är den snabbast växande kyrkan i Europa.

HUR MÅNGA KRISTNA ÄR FÄNGSLADE I SOVJET?

Det enda riktiga svaret är, att ingen vet.

Free Trade Union News, de amerikanska fackföreningarnas tidskrift, en regelrätt proletariaturkund, säger i sitt aprilnummer 1968, att 56 koncentrationsläger

har identifierats i Sovjetunionen. Hela antalet fångar uppskattas till 1.150.000.

Hur många av dessa lider för sin tro på Gud? Försök att själv räkna ut den rätta siffran på grundval av följande:

Den 8 maj 1969 rapporterade *Pravda Vostoka* från staden Angren om dömandet av åtta kristna — Friezen, Schmidt, Valla och andra. De fick mellan två och fem års fängelse för att ondskefullt ha sammansvärjt sig och spritt smitta bland befolkningen på tre sätt: genom utdelande av nattvardsvinet från samma kalk, genom att döpa flera i samma vatten och genom att låta folk hälsa varandra med en helig kyss. (De ryska kristna har den bibliska sedvänjan att kyssas, då man träffas, och att hälsa varandra med orden: "Må Guds frid vara med dig!" i stället för det fula och meningslösa "Hallå!" eller "Hej!" som västvärldens kristna använder. Jag talar nu om bibeltroende kristna. Kan någon säga mig, var de har hittat "Hallå" eller "Hej" i bibeln? Hälsade Paulus sina trossyskon på det viset?)

Nåja, detta är sovjetisk rättskipning. Att gå tillsammans till en badbassäng innebär ingen smittorisk: att döpas med andra gör det. Oheliga kyssar är smittfria. Bara heliga kyssar överför bakterier. Om man kysser på heligt vis, kan man få fem års fängelse.

Bara en månad senare meddelar samma tidning, den 12 juni 1969, om fängslandet av ytterligare 15 människor av trosskäl. De har begått brottet att vandra ur hus i hus med frälsningens budskap. Bland dessa femton finns en viss Rabintjuk och hans fem söner. Stanna upp ett ögonblick och försök sätta er in i fru Rabintjuks smärta! På samma dag förlorade hon all hemmets glädje.

Tjugotre människor dömda för sin tro i staden Angren på en enda månad. Tjugotre, om vilka vi råkar veta! Där kan ju finnas många fler. Vi har ingen anledning att tro, att den antikristna terrorn i Angren skulle vara hätskare än någon annanstans. Sovjetunionen har 5.092

städer. Om i en stad 23 fängslas för sin tro på en månad — hur många kristna fångar finns det sammanlagt? Vem vet förresten, vad som händer i de byar, om vilka vi inte har någon aning?

Det är barnsligt att reducera problemet rörande kristna fångar i Ryssland till ett par hundra baptister. De baptistiska fångarna utgör för sin del fler än så.

Den baptistiska underjordiska kyrkan är inte centraliserad och har ingen möjlighet att veta, vad som händer i det väldiga Sovjet. Det finns åtskilliga underjordiska baptistgrupper, som arbetar oberoende av varandra.

I december 1969 meddelade Europeiska Baptistunionen i stor glädje, att "Initsiativniki", det vill säga de underjordiska ryska baptisterna, hade förenat sig med den officiella kyrkan. Men den fjärde i samma månad meddelade "Röda stjärnan", sovjetarméns tidskrift, om dömandet av en grupp baptistiska soldater. Ingen vet hur många, vilka straff, under vilka anklagelser. Namnen avslöjades inte. Så mycket sägs om dem, att "baptisterna har en hätsk religion och har ingen försyn för sina barn. Att de inte tar livet av dem beror bara på att statens lagar inte tillåter det". I januari 1970 — efter "återföreningen", som särskilt hade iscensatts för utländska delegater — fortsatte hela den underjordiska verksamheten, likaväl som artiklarna om förföljelsen i den sovjetiska pressen.

Det måste finnas tusentals baptister i fängelse. *Kristeligt Dagblad* i Köpenhamn av den 4 mars 1970 uppskattar dem till 10.000.

I min bok "De heliga i Sovjet" har jag omnämnt många fall av domar mot pingstvännen.

Vid Världspingstkonferensen i Dallas, Texas, år 1970, framträdde fyra ryska delegater och sade sig representera 500.000 kristna i Ryssland, varav huvudparten skulle vara pingstvännen, inneslutna i Allunionsrådet för Evangeliekristna-Baptister.

Men jag har framför mig *Freundschaft*, en tyskspråk-

kig kommunisttidning från Kazakstan (Sovjetunionen) av 9.12.70, där det uttryckligen sägs, att "pingstvännerna är förbjudna enligt vår lagstiftning". Sedan fortsätter tidningen med att beklaga, att de trots allt samlas.

Vi har här beviset för att pingstförsamlingar är förbjudna i Sovjet och att delegaterna i Dallas inte representerade sådana utan helt enkelt var kommunistbulvarer.

I mitt förhör inför den amerikanska senatskommittén lämnade jag namn på förföljda Sjundedagsadventister. Fyrtio katolska präster i Litauen undertecknade en protest i augusti 1969 mot dömandet till straffarbetsläger av kyrkoherdarna M. Gylys and J. Sdepskis. Fröken Paskeviciute, en romersk katolik, som hade förberett barn till sin första bikt, deporterades också till arbetsläger, där hon dog av överansträngning. Men det stora flertalet kristna fångar är de ortodoxa, då dessa utgör majoriteten av den sovjetiska befolkningen.

Den officiella ortodoxa kyrkan har 50 miljoner medlemmar enligt uppgift från dess delegation vid Kyrkornas Världsråds möte i New Delhi. Den ortodoxa underjordiska kyrkan uppskattas till ytterligare 45 miljoner. Sedan finns den så kallat Sant ortodoxa kyrkan och de ortodoxa gammaltroende. Alla dessa ger ett väldigt antal fångar. Ibland läser vi om dem i den sovjetiska pressen. Andra upplysningar har vi fått från underjordiska dokument. Men namnen på de flesta av martyrerna är kända av Gud allena. Så finns det förföljda ur alla slags kristna sekter, som bara förekommer i Sovjetunionen, såsom molokanerna, Duhobortsi, Murasjevtzi med flera.

Den underjordiska kyrkan är den starkaste antikomunistiska makten i Sovjetunionen. Den är även den bäst organiserade. Om siffran 1.150.000 politiska fångar är riktig, så måste en stor procent vara religiösa motståndare, som av kommunisterna anses som politiska brottslingar. Kommunisterna själva säger oupphörligen, att religionen är deras fiende nummer 1.

Hur många kristna är fängslade i Sovjetunionen? Ingen vet. Glöm emellertid ej följande: i en stad blev 23 dömda på en enda månad! Det finns 5.092 städer, och tolv månader på året.

Kanske att vi efter detta dystra resonemang skulle behöva le en aning, om också ett bittert leende.

Moscow News, den tidning på engelska, som publiceras i den sovjetiska huvudstaden, säger i sitt nummer av den 25 oktober 1969: "Alla religiösa samfund i landet (baptister, mennoniter, metodister, adventister, molokaner, pingstvännar och även Jehovas vittnen) har rätt att fritt iakttä sin gudstjänstordning i speciellt tilldelade lokaler." Tidningen sade inte, att dessa lokaler var fängelseceller.

Michel Zjidakov, en av huvudledarna för Sovjets officiella baptistunion, påstod vid den Europeiska baptistkongressen i Wien i augusti 1969, att ingen förföljs för sin tro i hans land. Michel Zjidakovs egen far tillbringade många år i Sibirien, därför att han hade vågat tro på Kristus tvärt emot de kommunistiska diktatorernas order. Inte en enda delegat protesterade mot Michel Zjidakov!

Den belgiska tidskriften *Panorama* av den 9 maj 1969 publicerar, att en av de tidigare Gestapo-ledarna, Henrik Müller, som eftersökts som krigsförbrytare, nu är ledare av hemliga polisen i Moskva.

Han har torterat kristna och judar i gången tid i Hitlers namn. Han gör samma jobb nu enligt Karl Marx' ideal. Det viktiga för honom är att han får tortera.

Män som han och hans trogna kommunistkamrater anser det inte fel att begå grymheter, liksom vi inte tycker det är grymt att skala potatis. För marxister är människan bara materia. Vi hugger ved, vi river hus, vi slår spik i väggar. Det är materia. Vi känner ingen ånger därvid. Likaså ömkar sig inte heller kommunisterna över sina offer. För dem är det ju materia.

FÄNGELSEREGIMEN

Vi skulle kunna beskriva regimen i de sovjetiska fängelserna med hjälp av meddelanden, utsmugglade av den underjordiska kyrkan. Men då skulle de väl anses vara subjektiva. Så jag föredrar att låta en kommunist berätta om saken.

Under Dubcek var det en kort tid av andhämtning i Tjeckoslovakien. Man kunde avslöja en del av sanningen. Vid den tiden berättade en viss Löbl, en gamla stammens kommunist och högt uppsatt tjänsteman inom ministeriet för utrikeshandel, om hur han hade torterats av sina egna kamrater under Novotny, då tjeckiska hemliga polisen leddes av ryska specialister. Löbls historia, vilken bekräftas av anteckningar gjorda av andra kommunister, som genomgått samma helvete (se Arthur Londons bok "Bekännelsen" och boken av fru Slanskij om hur hennes make hängdes av sina egna kamrater), ger oss en bild av vad våra trossyskon måste uthärda i sovjetiska fängelser och ger oss möjlighet att iaktta budet "Tänk på dem, som sitter i fängelse, som om ni vore deras medfångar!" (Hebr. 13: 3).

Jag citerar ur den tjeckiska kommunisttidningen "Reportern" av den 15 maj 1968. Löbl skriver, att under förhöret, som varade genomsnittligt 16 timmar per dag, fick han inte lov att sitta. Han måste stå eller gå omkring 16 timmar om dagen, dag efter dag. Hela tiden var han hungrig. Efter 14 dagar var fötterna svullna, varje tum av kroppen värkte vid minsta beröring. Ibland måste han stå en hel dag med ansiktet mot väggen. Till och med latrintunnan var av "ståtyp".

Löbl drogades. Det blev jag också. Och det blir kristna fångar i Sovjetunionen. "Plötsligt kunde jag känna det som om någon höll på att köra in handen i huvudet på mig. Det var en känsloupplevelse lik den man erfar efter lustgas vid sövning... Jag hörde av andra fångar, som hade till uppgift att städa i fängelsesjukhuset, att

de hade funnit tomma narkotikaflaskor, vilkas innehåll tömts i den soppa, som gavs åt fångarna.

Tillika med den klassiska pryglen förekom iskall dusch, krossandet av genitalierna eller att offrets huvud virades in i en våt duk, som då den torkade och krympte orsakade outhärdlig smärta... Jag var inte längre människa."

Under denna korta andhämningsperiod i Tjeckoslovakien hörde vi om vad som hela tiden händer i det av Sovjet dominerade området, men varom tystnad råder. Den tjeckiska kommunisttidningen *Kulturny Zjivot* av den 31 maj 1968 skriver: "Kyrkan i stort har varit i fängelse sedan 1950... In i cellerna sköt vakter från vaktturnen. Hundar utan munkorg fördes in i fängelse-sjukhuset, internerna slogs på huvudet med hästpiskor och besprutades med vatten från slangar. Säkerhetspolisen skrek: 'Vi erkänner ingen humanitet!' Många av internerna fick invärtes skador. Somliga, som till exempel Hermanovskij, en mycket ung man, blev tokig av tortyren. I en av transporterna fanns även den sjuttiofem-åriga biskopen Vojtassak. Honom klädde man av naken och lät honom stå flera timmar på stengolvet. Då han inte uthärdade de tillsagda knäböjningarna, skrek man till honom: 'Fortsätt till dess du spottar blod, din...'"

Vid den tidpunkten turnerade den nu avlidne teologi-professorn Hromadka, själv tjeck, över hela världen för Kyrkornas Världsråds räkning och berättade om religionsfriheten.

Läs inte bara berättelsen om dessa tortyrer! Utan känn dem, som om ni själva vore torterade, ty i verkligheten är det så. Alla kristna är ett hjärta och en själ. De utgör Jesu Kristi mystiska kropp. Då en lem lider, lider alla de övriga lemmarna tillsammans med den. Aldrig skulle en mun kunna säga: "Det struntar jag i! Det är inte jag, det är tanden eller magen, som värker!" Snarare skulle den säga: "Jag har ont", och alla lemmarna skulle samarbeta för att ta bort eller lindra smärtan.

Med en kall glimt i blicken, men ett ansikte, som hade blivit grått av oro, varnade mig en ledande personlighet i den tyska lutherska kyrkan: "Ingen idé att publicera sådana fakta! Det kommer bara att göra sakerna värre." Mina händer började skälva och jag sade häftigt: "Det var århundraden sedan som kineserna brukade vägra att rädda en drucknande människa av fruktan för att sätta sig i onåd hos vattendemonerna. En dylik mentalitet är förlegad i det tjugonde århundradet. Krokodiler äter inte människor, därför att zoologer har retat upp dem genom att skriva om deras glupskhet, utan därför att det är deras natur. Ryska kommunister började tortera kristna, då jag var nio år gammal. De kommer att fortsätta med det och till och med bli mer hänsynslösa, ty det är deras lära; de gör det inte, därför att jag protesterar mot terrorn och organiserar hjälp åt de förföljda."

RÖDA KINA

En klyftig människa har beräknat, att om någon stod vid vägkanten och såg hela det kinesiska folket gå förbi med en hastighet av en person i sekunden, skulle mer än tjugo år förflyta, innan den siste i processionen gick förbi. Men i denna väldiga och stadigt ökande massa skulle ytterst få vara kristna.

Till och med före det kommunistiska maktövertagandet fanns det i Kina bara en kristen på 475 icke-kristna. Vi måste inse den kvantitativa obetydligheten av mis-

sionsarbetet där. Tio procent av världens befolkning är engelsktalande. De äger nittio procent av alla predikanter och pastorer. Bara tio procent av dessa predikanter arbetar bland de nittio procenten av dem, som har begått synden att inte vara engelsktalande och som tillhör andligen utarmade folk. Såvitt jag vet, är Norge och Nordirland undantag; annars är missionsaktiviteten från kyrkor i andra västliga länder minimal. Av de oräkneliga inkomsterna från USA:s kyrkor används bara sex procent till hjälpverksamhet och missionsändamål. Vi har inte fullföljt det stora uppdraget: "Gå ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat!"

I Kina har de kristna alltid varit en minoritet.

Och så måste de kristna ställas inför en ny religions frammarsch, "Mao-kulten". Jättelika Mao-statyer började dyka upp tvärsöver hela Kina. Miljoner hypnotiserades medelst hjärntvåttsmetoden, som förts till sin fulländning.

Många av de inflytelserika kristna ledarna hade inte insett faran av kommunismen. Somliga hade sympatiserat med den. Andra önskade begränsa sig till vad de ansåg vara ett "rent" evangelium, utan att nämna det kommunistiska hotet, då detta skulle vara att blanda sig i politik. Men när kommunistpolitiker beträder religionens område och där introducerar sitt gift eller förföljer Guds barn, påtvingas vi politiken. Det varken kan eller bör undvikas. Den, som inbillar sig, att han kan skilja religionen från politik, vet ingenting om någondera.

Märk bara för i din bibel alla ställen, som har med politik att göra, och du ska finna, att de utgör 70 procent av den heliga Skrift! Bildandet av en nation, befriandet av slavar, minutiösa lagar för reglering av statens liv, lagar gjorda av domare och kungar, profeter, som uttryckte sina åsikter om stora kejsardömen och länder, som omgav judarna, "att ge till kejsaren", "att vara överheten underdånig", men också beskrivningen av dessa auktoriteter som vilddjur hos Daniel och i Uppen-

barelseboken — allt detta och många andra ställen i bibeln är politiska. Kristna måste säga ifrån i politiska frågor, men naturligtvis inte förväxla politik med egen girighet eller nationella ambitioner.

Hur som helst — de kinesiska kristna var inte beredda på anstormningen. Då kommunisterna övertog makten i Kina, hade kommunismen redan haft makten i Ryssland i 30 år. Ingenting undervisades i kinesiska kyrkor och prästseminarier om den underjordiska kyrkans erfarenheter och arbetsmetoder. De ryska martyrernas exempel var okända.

Inga klockor ringer längre på det stora kinesiska fastlandet under kommunistockupationen. Alla kyrkor har stängts och vanhelgats. Man kan på dem se skyltar som "Häng Gud!" vilket också skriks som slogan vid parader.

Ett ögonvittne, som undkom till Hong-Kong, berättar om stenandet till döds av en kristen flicka i ett kommunistiskt slavarbetsläger. Hon var bunden till händer och fötter och fick knäböja mitt i en skara människor, som beordrades stena henne. De, som vägrade delta, blev skjutna. Ögonvittnet säger, att hon dog med skinande anlete, liksom Stefanus. Åtminstone en av dem, som såg henne, som beseglade sitt vittnesbörd med sitt blod, fördes till tro på Kristus.

Fem studenter, som skickades ut för att gräva djupa hål, vari de sedan placerades, sjöng kristna sånger, medan de begrovs levande.

Den norska tidningen *Vårt Land* av den 11 februari 1969 rapporterar hur en pastor från Swatow-distriktet hade släpats genom gatorna med en narrkåpa över huvudet. Kåpan hade fula inskriptioner. Mot tron lojala pastorer brukade ledas med rakade huvuden i procession, utsatta för mängdens smälek. Men dessa pastorer fortsatte att samla sina trogna i små grupper, vanligtvis inte fler än fem eller tio människor.

Kristna tvingades knäböja på gatorna. Man spottade

på dem. På somliga rakades håret av med undantag för ett kors som tecken på att de var kristna.

De noggrannaste beskrivningarna på tortyr åsamkad kristna har lämnats av de kinesiska kommunisternas ryska kamrater, som under viss tid förfasade sig över dem. En tjuv, som jag lärde känna i fängelse, hade mycket höga moralprinciper! Han sade mig en gång, att han avgjort fördömde och ansåg för omoralisk varje stöld begången av någon annan än han själv! Det är så de ryska kommunisterna resonerar. De begär monopol på att leda tortyren av oskyldiga i hela världen. De kinesiska kommunisterna, som inte tog hänsyn härtill, anklagas nu för sin grymhet (varom ryktet spritt sig till Sovjetunionen) av *Literaturnaja Gazeta*, en Moskva-tidning (citerad i *Russkaja Zjizn* av 18 juni 1969).

Under en tortyr, kallad "den lilla kritiken", paraderas offret genom gatorna med en narrkåpa på huvudet och en inskription på bröstet med alla anklagelser mot honom. Detta fortsätter likadant i tre dagar. Efter marschen sätts han att uträtta det allra smutsigaste och tyngsta arbete. Han får mat bara en gång om dagen, men innan han får äta den, måste han buga sig nittio gånger till marken framför Maos bild.

Om denna behandling inte förmår omskola honom, följer "den stora kritiken". Med bakbundna händer måste han bevista möten dagligen i två månader. Vid dessa möten blottas hans synd att inte tro på Mao. Man spottar på honom och slår honom hänsynslöst. Efter varje möte återigen de respektfulla nittio bugningarna inför Maos bild.

Den tredje tortyren kallas "flygplanet". En stång binds över mannens axlar. Händerna, som är bakbundna, surras fast uppåt mot denna stång, till dess lederna går isär. I denna ställning måste han buga 180 gånger inför den, som är bättre än alla gudar.

Under tortyren "Gyllene vågen", placeras en tung bräda på axlarna av den skyldige. I vardera ändan pla-

cerar Röda gardet tegelstenar. Med dem på axlarna måste han stå i givakt inför Maos bild i två timmar. Var tjugonde minut tillägges en sten på vardera sidan. Till sist har han tolv tegelstenar att bära. Ve honom, om de råkar röra sig! Om han sviktar i knäna bara en smula, börjar hela tortyren från början.

En annan tortyr är att raka kristnas huvuden och lägga aska på dem. Så måste de stå i givakt inför Maos heliga ikon. Ingen rörelse tillåtes.

En kristen uthärdade alla dessa förödmjukelser men vägrade att buga sig och svarade ideligen: "Jag vet en enda sak: det finns en Gud! Utom detta vet jag ingenting." (Han hade inte läst "Gud-är-död"-teologerna.) Han svarade oupphörligen: "Gör med mig vad ni vill, men jag förnekar inte min tro!" Tappre Sung-Fu! Vi vet inte hans slut.

Kristna tvingades lämna ifrån sig sina biblar och sin religiösa litteratur till att brännas offentligt. En del undervisades av sitt eget hjärta, andra hade lärt det i kyrkohistorien, att alla som under de första århundradena lämnade ifrån sig en bibel till sina förföljare, utstöttes ur kyrkan för all framtid.

Kristus är den levande Faderns ord. Det är också Skriften. Att ge Skriften till förbränning är som att utlämna Kristus till döden. Det fanns kristna, som insåg vilken respekt man bör ha inför det skrivna gudsordet. De gömde bibeln. *Asian News Report* av mars 1968 meddelar: "I Kanton fanns det en kristen kvinna, som hade gömt sin bibel i en kudde och som utsattes av Röda gardet för den största förödmjukelse. Hon avkläddes naken, smordes in med honung och utsattes i flera timmar för solens glödande hetta."

Paket från utlandet, som innehåller biblar, återsändes med en not att dess lära är "emot Folkrepubliken Kinas lag och moral".

Att äga en bibel betyder att vara i dödsfara. En broder, som utskickats från väster för att hjälpa, fördes av

en kinesisk kristen in i dennes rum. Han stängde fönsterluckorna för att vara viss om att ingen kunde titta in utifrån. Sedan lossade han på några golvplankor. Där förvarade han en bibel och en psalmbok. Då han var säker på att inte vara observerad, tog han fram dem och läste.

Den kända boken av den tyske kristne författaren Rittling, "Röd eller död", uppger att Röda gardet bränner människor med glödande järn. Där har förekommit fall av korsfästelse. Men samma källa rapporterar, att kommunisterna ibland föredrog att fängslas framför att fortsätta som torterare av kristna. En av dem råkade avlyssnas: "Om vi skär av de kristna tungorna eller förbjuder dem att tala, älskar de med sina händer, med sina fötter och med sina ögon, de älskar alltid och överallt, till sitt sista andetag. Finns det ingen som vet, hur man tar ur dessa enfaldiga kristna kraften att älska? Finns det ingen, som vet, hur man kan ta fast deras Kristus?"

DEN KRISTNA FÖRSAMLINGEN VID MIDNATTSTID

En flykting i Hong-Kong berättar, att i en liten kristen cellgrupp i den enhet, där han uträttade tvångsarbete, brukade man träffas mycket tidigt på morgonen nere i en källare, innan man gick till arbetet. Om man inte kunde göra detta, brukade man gå två och två tillsammans till arbetet och — under svepskäl att samtala brukade de tyst citera bibelverser för varandra. Vilken tur för alla, som i sina hjärtan samlat en skatt ur Guds ord!

Denna lilla cellgrupp upptäcktes av kommunisterna. Flyktingen ifråga och hans vän sattes i fängelse. Hans vän dog där.

Kinesiska fängelser är rena helveten: smutsiga, fuktiga, kalla och fulla med ohyra. Man tror, att omkring 40.000 protestanter idag är fängslade. Antalet katoliker måste vara större.

Men de smutsiga cellerna utgör scenen för små händelser av himmelsk skönhet.

Två kristna huttrade av köld i en cell. Vardera hade en tunn filt. Den ene märkte, hur den andre skakade av köld och tanken genomför hans sinne: "Om det där vore Kristus, skulle du då ge honom din filt?" Det är klart, att han skulle! Ögonblickligen bredde han filten över sin broder.

Följande dag fick de sig fler filter tilldelade.

De kristna fångarna måste genomgå hjärntvätt. Kommunistlärare besöker dem regelbundet, där de sitter på fängelsegården.

En kristen, som var utsatt för en kommunist omvändelseförsök, skrev på sanden det kinesiska tecknet för rättfärdighet. Kinesiska skrifttecken är snarare målade än skrivna. Tecknet för "rättfärdighet" på kinesiska föreställer ett lamm över det personliga pronominet "jag". Den kristne frågade kommunisten: "Kan ni säga mig vad detta tecken betyder?" Han svarade: "Rättfärdighet." Då pekade den kristne på lammet över "jaget" och citerade ur Nya testamentet: "Se Guds Lamm, som borttager världens synder", Guds Lamm, som täcker vårt syndfulla "jag". Kommunistläraren gick tyst sin väg. Det var möjligt, att han själv kom från kristen bakgrund.

Två kristna leddes bort till tortyr och död. "Nu är det slut", sade den ene i en viskning. Hans trosbroder svarade: "Nej, så sade inte Jesus, då han fick lida. Hans ord löd: 'Det är fullbordat.'"

Genom sitt kors förlossade Jesus mänskligheten. För att bringa själar till den frälsning, som möjliggjorts av

Förlossaren, måste andra vara redo att bära sitt kors. Våra kinesiska trossyskon, som fick uthärda att vatten sprutades upp i deras näsa, att träbitar lades mellan knogarna, som sammanpressades, att de utsattes för elektriska chocker och till och med korsfästelse, de delar Jesu lidanden för mänsklighetens frälsning.

Inte bara troshjältarna lider. Kinas kyrka ägde inte bara trogna utan också svekfulla ledare. Inget att undra på! Den första apostlaskaran hade en Judas. Dess bedragare hade samarbetat med kommunisterna från början och förvillat de djupa ledens kristna samt fått 278.000 personer att underskriva det kommunistiska manifestet.

Kommunisterna älskar svek, men inte dem, som sviker. Sedan man använt sig av dem, sände de röda dem i fängelse tillsammans med de trogna kristna, som de hade utlämnat. Nu har de tid på sig till eftertanke i sin smutsiga cell. Vad är bäst? Kompromiss med tyrannerna eller själens renhet?

Många pastorer begick självmord av fruktan för att utlämna den underjordiska kyrkans hemligheter vid ett eller annat tillfälle, då de var svaga. Vi känner också till kristna lekmän, som gjort så.

Andra blev tokiga, som till exempel pastor Beda Tsang, som hela tiden upprepade: "Tsang Beda, 47 år. Tsang Beda, 47 år." Han hindrades att sova till dess att han avled.

Somliga har sagt mig: "Jag kunde inte uthärda att läsa era böcker till slutet. Man får sömnlösa nätter av dem." Det var just detta jag syftade till. Jag ville, att ni skulle få gemenskap med dem, som hindrades att sova. Jag har känt en fånge, som hindrades att sova i 25 dygn.

Kina hade 6.000 missionärer före det kommunistiska maktövertagandet. Nu har de inte en enda. Vissa missionssällskap gör stora planer för en osäker framtid, då Kinas dörrar kan komma att öppnas. Nej, jag föredrar att slå in dörrarna! Vi kan inte låta miljoner kineser dö

utan kunskap om Kristus, medan vi hoppas, att andra ska dö frälsta i en kommande generation. Gud lät templets förlåt rämna i Jerusalem. Varför inte slita itu Bamburidån? Varför inte intränga med evangelium i Röda Kina hemligen, därvid riskerande fängslande och död? De många missionärer, som dog i Kina under Boxar-upproret samt kommunisttidens martyrer, som nu är förhärligade i himlen, kallar oss att följa deras exempel.

RUMÄNIEN: ETT LIBERALISTISKT KOMMUNISTLAND

Jag hade en hel kommitté av kyrkoledare framför mig. "Ert fel, herr Wurmbrand", sade en av dem, "är att ni blandar ihop saker och ting. Ni drar alla kommunister över en kam. Jag erkänner, att det står mycket illa till i Röda Kina (det är allt, som de kinesiska kristna får av honom: ett erkännande av de tortyrer, de genomlider! Och vilken rik kyrka denne min medspråkare representerade!). Förhållandena kunde vara bättre i Ryssland också. Men jag har just återvänt från Rumänien. Ni kan inte bestrida den fulla friheten där!"

Nöjd med sig själv såg han sig omkring på sina kolleger. Sedan räckte han ut handen mot mig: "Protesterar ni?" Från somliga händer utstrålar kraft — men inte från denna.

Beträffande Rumänien verkar åsikterna enhälliga. Påven, Kyrkornas Världsråd, Bibelsällskapet, Lutherska

Världsförbundet, Baptistunionen — vilken åsiktsgemenskap! Då det gäller att prisa religionsfriheten under de rumänska kommunisterna, är till och med pingstvännen samstämmiga med påven!

Alla dessa äger en dygd, som jag inte äger — blåögdhet! En blåögdhet, som får dem att se gäss som svanor.

I januari 1968 mottog påven Rumäniens statsminister och utrikesministern Manescu. Vid den tiden hade omkring 1.200 grekisk-katolska kyrkor stulits. De återlämnades inte efter detta besök. Alla de grekisk-katolska biskoparna utom en dog i fängelse. *Unirea* av juni 1969 rapporterar, att rumänska grekisk-katolska präster och lekmän har fått sammanlagt femtusen års fängelsestraff! Alla deras skolor och filantropiska institutioner hade konfiskerats. Påven skakade hand med sina egna trognas mördare. Må han vara välsignad, om han också tog detta besök i akt för att kalla dem till Kristus!

Efter detta besök var ställningen i den romersk-katolska kyrkans fem stift fortfarande den, att bara ett hade en titulärbiskop. De romersk-katolska biskoparna hade också dött under tortyr. Den ende överlevande, Marton Aron, har inte ens lov att besöka sina underlydande präster.

Han kunde inte bevista konsiliet i Rom, men när utlänningar samlades i anledning av 250-årsdagen av upprättandet av ett berömt kloster, leddes han dit med våld, och under hot tvingades han att vara närvarande.

En biskop från väster, som besökte Rumänien, offentliggjorde en rapport i sin stiftstidning. I hans artikel förekommer ordet "middag" sex gånger, ordet "lunch" fem gånger, och en gång ordet "frukost". (Detta har ingenting att göra med ordets etymologi, på engelska "breakfast", "bryta fastan". Det han åt, bröt inte en period, varunder han skulle ha fastat.) Inte en enda gång ordet "martyr" i rapporten! Hans biskopskolleger hade dött som martyrer. Nu hade den västlige biskopen suttit till bords och ätit med deras bödel, Dogaru, och han upp-

skattade middagarna, som hade varit verkligt fina!

I Rumänien trycks religiösa och patriotiska tidskrifter, som bara har ett fel: ingen ser dem inom själva Rumänien! De är endast för utlandet. Om någon ej tror detta, låt honom då fråga i en kiosk i Bukarest efter *Glasul Patriei* (Fäderneslandets röst). Han kommer inte att erhålla den men kan lätt få tag på den varsomhelst i väster och därigenom övertygas om vilka goda tidskrifter det finns i Rumänien!

I ett nummer lovordar fader Staniloaie högeligen den religiösa friheten i Rumänien. Han själv har varit fängslad i fem år tillsammans med mig. Han skriver under tvång.

Jag blev avbruten. Den, som gjorde det, en kortvuxen flintskallig man med ljusa ögon, sade mig fullt troskyldigt: "Det har förekommit dåliga saker i det förflutna. Men Ceausescu har förändrats!"

Jag svarade: "Och var befinner sig T. Dumitrache, Iorgu Stavar, Elena Sincai? De arresterades julen 1968 efter brottet att demonstrera på gatan för religionsfrihet. Sedan dess är de försvunna. Man fruktar, att de har omkommit under den hårda fängelsebehandlingen." (*Bire* av den 1 december 1969.)

De rumänska kommunisterna ljuger precis som de andra. De har bett amerikanska baptister och pingstväänner att ge dollar, varmed de skulle bygga kyrkor för dessa samfund. Men varför ge dollar härför? Två tredjedelar av de rumänstalande baptist-, pingst-, brödra- och adventistförsamlingarnas kyrkor har stängts och konfiskerats. Varför inte återlämna och åter öppna dem?

Här några fakta beträffande förstörelsen av baptistkyrkan i Dej i Rumänien:

Som ersättning för den kyrkobyggnad, som förstördes av översvämningen i maj 1970, uppfördes en ny byggnad. Då den var klar och takbetäckt, förrättade de troende en vigsel i den nya kyrkan, som dock inte hunnit färdigmålas. Denna händelse rapporterades genast av den

lokale kommunistiske kultrepresentanten till Cluj. (I Cluj finns en av de fyra stora byråer, som övervakar samfunden.) Därifrån begärde man inför kommunistpartiet, att den nya byggnaden skulle förstöras. Någon talade om detta för de troende, och i tre dagar höll de vakt om kyrkan tillsammans med sina familjer — sammanlagt 300 personer. På tredje dagen angrep 27 kommunistiska polismän med hundar de troende, som måste fly. En grupp arbetare kom och demolerade huset till grunden. Demoleringen ägde rum den 28 november 1970.

I staden Simeria var baptistpastorn Vasile Vadan ledare för stadens enda kyrka. Han instruerade flera av församlingens medlemmar att spela mandolin och gitarr samt skapa en liten orkester, som till större delen utgjordes av barn. Församlingen stod för instrumenten, ty föräldrarna hade inte råd därtill. Man gjorde en speciell insamling och fick in 2.000 lei (omkring tre goda månadslöner) samt köpte instrumenten.

Den kommunistiske kultrepresentanten upptäckte saken, och slutligen stämde kommunistpartiet broder Vadan för att ha gjort en utgift utan tillstånd från de kommunistiska myndigheterna. Vadan fick fyra månaders fängelse till straff. Församlingen skaffade en försvarsadvokat vid namn Paul Barbatei, en kristen från Cluj. Denne bevisade, att hela rättegången var illegal och att Vadan var oskyldig, ty enligt de kommunistiska bestämmelserna kan en församling göra en speciell insamling och besluta om en tilläggsbudget, vilken redovisas i slutet av räkenskapsåret.

Detta försvar behagade inte myndigheterna, och nu är advokaten från Cluj inför rätta.

Målet för de rumänska kommunisterna är detsamma som för leninister över hela världen: religionens förintande. *Romania* av den 5 juni 1969 meddelade, att Mihai Gere, en av kommunistpartiets sekreterare, vid ett tal inför Pionjärernas (ungkommunisternas) nationalförsamling sade, att Pionjärernas politiska skolning var

otillräcklig, därför att den inte lade tillräcklig vikt vid ateistisk och antireligiös orientering.

Rumänien ett land med religionsfrihet? Bibelsällskapet är förbjudet. Detsamma gäller för KFUM och KFUK, Frälsningsarmén (där kallad "Herrens Här"), nasarésamfundet och många andra organisationer.

Ingen har lov att vara baptist-, pingst- eller adventistpredikant utan regeringens tillstånd, som lämnas endast om kommunisterna är säkra på att man predikar jämnt så mycket, som de tillåter. Vuxendop måste auktoriseras av statens ombud. Han auktoriserar i genomsnitt en fjärdedel av de begärda dopen. Därför förekommer hemliga dopförrättningar i skydd av mörkret. De, som upptäcks, bestraffas.

I januari 1970 fick vi meddelande om dömandet av baptistdiakonerna Gheorghe Potoc från byn Leasa, Vasile Lupei från byn Bontesti, Ioan Popa från Sic och Florea från Suseni — för brottet att ha döpt illegalt.

För att skydda andra från fängslande hänvisas kristna ofta till självdop. De går ensamma till en flod och doppar sig under vattnet efter att ha sagt: "Jag döper mig i Faderns, Sonens och den helige Andes namn."

Från 165 baptistpastorer har predikolicensen indragits. Antalet ortodoxa kloster har reducerats från 182 till 74; antalet munkar och nunnor från 6.097 till omkring 2.000. Det finns i Rumänien 800 grekisk-katolska präster, som inte har lov att utföra sitt kall, därför att de inte fogade sig efter de kommunistiska bestämmelserna.

DEN ABSOLUTA TORTYREN

En regim kan inte bedömas enbart efter vad den gör nu. Vi måste tänka också på vad den har experimenterat med, dess framtida planer och vad den är beredd att göra. Regimen i Sovjetunionen hotar inte med något krig. Men den har experimenterat med atombomben och lagrar den. Likadant gör andra nationer.

Likaså måste den, som önskar bedöma den religiösa situationen i Rumänien tänka på att regeringsmedlemmar eller partiets centralkommittés medlemmar nu vid makten inkluderar Ceausescu, Maurer, Manescu och Bodnaras, bland andra.

Rumänien har varit ett laboratorium för experimenterande med den perfekta tortyren, som bryter viljekraften.

De ryska och kinesiska kommunisternas stora nyhet var användandet av Pavlovs hjärntvättsteknik för att omskola fångar. Resultaten därav var häpnadsväckande. Tänk bara på vilken stor del av amerikanska krigsfångar i Korea, som blev kommunisternas kollaboratörer! Tänk på bolsjevikerna som Zinoviev, Kamenev, Bucharin, som erkände brott, som de inte hade begått, och patetiskt begärde dödsstraff för sig själva! Tänk på kardinal Mindzenty, som erkände, att han hade varit spion och svartabörshaj!

Men Pavlovs metod, resultatet av många experiment med hundar, är inte perfekt, ty människor är inte som hundar. Man kan framkalla betingade reflexer hos människor, men här möter man även motstånd vid skapandet av dessa reflexer. Jag själv har varit underkastad hjärntvättstekniken i nära tre års tid, men min hjärna förblev i ett tillstånd, som kommunisterna skulle anse orent.

Mot hjärntvätten kan man ställa hjärttvätten. Medan den hjärntvättade omskolningsmannen pratar på utan stor övertygelse, vad som befalldes honom, kan man för sig

själv tyst och ändlöst upprepa någon kort mening, hela tiden densamma men med motsatt innehåll. När hjärntvättaren sade: "Kristendomen är död", repeterade jag för mig själv åter och åter igen: "Kristus lever!"

Men Rumänien har varit platsen för tortyrer, som kan bryta ned vilket motstånd som helst.

Kristna kunde härda ut med slag mot könsdelarna, med att hängas upp i rep och få stödja mot tåspetsarna i timmar, med att få händer och fötter hopbundna tillsammans bakåt och bli kastade upp i luften, att få fingrarna sönderklämda i dörrar och så vidare, då detta åsamkades dem av deras kommunistiske fiende.

De rumänska kommunisterna uppfann emellertid tortyren av kristna och patrioter *genom dessas egna fångkamrater*. En kommunistofficer kunde sluta tortera efter ett par timmar. Med fångkamraterna var man tillsammans i cellen dag och natt. Denna tortyr var ändlös. För det andra, så väntade man sig från en kommunist inget annat än provningar. Men det var hemskt att se hur en medkristen, som man tagit nattvarden tillsammans med eller med vilken man samarbetat i en patriotisk rörelse, fann glädje i att tortera en på det mest raffinerade sätt. Han hade korrumberats och tvingats därtill genom löften om frigivning, genom hotelser eller genom att först själv ha utsatts för de plågor, som han inte kunde uthärda. Det grymma raffinemanget bestod i att kristna, korrumberade av de röda, först fick bedja tillsammans med någon, som var helt okunnig om att de andra blivit kommunismens redskap, eller också kunde de resonera om bibeln och vid given signal ge sig på sitt offer och förorsaka honom ett verkligt helvete.

Då jag kom ut från Rumänien, sade jag inte allt, som hände i rumänska fängelser. Jag hade reservationer. Det fattades ju vittnen till att bevisa mina påståenden, som kunde tyckas otroliga. Därför beskrev jag inte allt lidande och alla nattmaror. Nu har jag emellertid vittnen.

D. Bacu och Ion Cirja, mina tidigare medfångar, har

publicerat böcker om den perfekta tortyren ifrån kommunisternas sida i vårt land. Ledsamt nog finns dessa böcker bara på rumänska.

Jag citerar från Bacus bok *Piteshti*, som är namnet på en stad i Rumänien, där det finns ett beryktat fängelse. Själva namnet stammar från det slaviska ordet *pitka*, som betyder "tortyr". Vilka förutsägelser det kan ligga i ett namn ibland! Vad han beskriver har inträffat även i andra fängelser. Tänk på att dessa tortyrer inte utövas av kommunister (fastän under kommunistisk ledning), utan kristna torterade kristna, patrioter torterade patrioter!

"Vi måste skura golvet, medan två eller tre andra fångar red på oss... Vi tvingades äta som svinen. Vi fick knäböja, med händerna i bojor på ryggen, och slicka i oss varm soppa från tallriken. Vid middagstid slängdes bröd framför oss, som vi måste äta i samma ställning, endast med hjälp av munnen. Sista smulan måste tillvaratas från golvet med läpparna eller tungan. Hela dagen fick vi sitta vid sängkanten med benen utsträckta, med händerna på knäna, huvudet högt och med blicken rakt fram utan att vi fick röra oss. Efter 16 timmar av denna tortyr fick vi lov att sova, men bara i ryggläge, med ansiktet upp och kroppen helt rak samt händerna ovanpå filten. Om vi ändrade läge, fick vi ett kraftigt slag av den, som höll vakt.

Sexton fångar placerades över varandra. Under trycket kollapsade magmuskulaturen på den underste. Han gjorde i cellen, vad han inte ens tilläts göra på toaletten. Sedan tvingades han rengöra sina kalsonger med tungan. Först vägrade han. Hans fingrar krossades då mellan två trästycken. Till slut... Studenten A. O. tvingades uträtta sina behov på sin tallrik och sedan ta emot mat och äta från samma tallrik. Studenten N. V., som misslyckades i att skära av sig pulsådrorna, körde huvudet i kanistern med het mat i hopp att därigenom dö. Han dog inte." (Kristna, som försöker begå självmord! Vilket

trevligt ämne för moralisk indignation i den fria världen från deras sida, som äter äppelpaj!) "Några försökte slita av sig pulsådern med tänderna.

Det var förbjudet att slå oss på tinningarna, i hjärttrakten, på nacken, då detta kunde få dödlig utgång. Man önskade inte framkalla fysisk död... Man gjorde ett djävulskt experiment med oss: själens död; själen ersattes av framkallade reflexer. Inte fysisk, men moralisk död.

Vid påsk utkläddes en fånge i lakan och skulle få spela Jesu Kristi roll. Av tvålv formades ett könsorgan, som teologistudenten, alias Kristus, måste bära på bröstet i stället för ett kors. Han måste gå runt i rummet, pryglad med käppar — Golgata-vandringen. Andra kristna måste buga sig för honom, kyssa könsorganet och säga: 'Jag böjer mig inför ers Allsmäktighet.' Det fanns bara en, som inte gick med på att förnedra sig till sådant gyckel. Denne torterades i timmar."

Jag har i min bok "Med Kristus i kommunistiskt fängelse" berättat, vad som hände med en armenisk katolsk präst, som tvingades hålla mässa över avföring och urin. Jag vågade då inte säga allt. Nu har det blivit sagt av andra, och jag kan tillägga: de, som tvingade honom därtill, var korrumperade trossyskon, som tidigare hade biktat sig för honom och bett med honom och som hade instruerats att spela sin roll perfekt. Då han litade på dem som sina egna, torterade de honom, tills han blev halvtokig och gjorde allt som han beordrades. Får jag tillägga, att han efter sin frigivning bekände sin synd för en annan präst. Detta rapporterades till kyrkoledningen, och till följd därav blev han exkommunicerad. Jag tycker, att de västliga kyrkoledare, som inte rörde ett finger för att hjälpa oss, skulle ha blivit exkommunicerade i stället.

Jag kände en gång en bonde, som var adventist och vars tår hade avskurits av hans tidigare trossyskon, långsamt, bit för bit.

Senare fick dessa korrumpierade kristna hemska samvetsförebåelser. Min tidigare medfånge, Ion Cirja, berättar historien om en, som kastade sig huvudstupa ända till axlarna ned i en stor spann med avföring och urin. Med drypande ansikte skrek han: "Tvätta mig inte! Jag vill förbli så här! Vad jag har på mitt huvud är ingenting! Min själ är smutsigare!" Han hade torterat sina egna trossyskon till döds. Jag vill inte säga, hur långt jag själv gick för att sätta mig in i denna stackars dyrbara själs situation, så älskad av Kristus men i förvillelse. Men jag kunde identifiera mig med honom, känna hans orenhet som min, hans skuld som min, och förvissa mig om att inte vara en bit bättre än han. Detta är vad Kristus gjorde, då han tog vår skuld på sig.

Att ta på sig andras synder är oundgängligt.

Jesus säger till sina motståndare: "Så skall över er komma allt rättfärdigt blod som är utgjutet på jorden, från den rättfärdige Abels blod..." (Matt. 23: 35). Men ett brott var fariséerna sannerligen inte skyldiga till. De hade ingen del i mordet på Abel. Vid den tiden fanns det varken judar eller fariséer. Hur kan Jesus ställa dem till svars för Abels blod? Varför säger Jesus i samma diskussion: "Jerusalem, Jerusalem, du som slår ihjäl profeterna..."? (Matt. 23: 37.) Det står ingenstans i bibeln, att en profet dödats i Jerusalem! Inte heller lämnar den profana historieskrivningen fakta därom.

Det finns en mening däri! Den som inte lär sig att betrakta andras skuld, helt okända människors, till och med gångna generationers, som sin egen, kommer aldrig i grunden att fatta en annans rättfärdighet som sin egen!

Om jag inte kan se mig själv i varje människa, om jag inte kan identifiera mig med Kain, mördaren för tusentals år sedan, och se mina händer fläckade av det blod, han utgjöt, hur ska jag då kunna omfatta tron, att Jesus är mitt verkliga jag och att hans offer, som även det gjordes för mycket lång tid sedan, utgör min rättfärdighet, samt lära mig denna identifikation med Kristus?

Det är de kristnas dagliga övning, varhelst de möter synd och brott, att ta dem på sig som sina egna, att känna dem som sina egna.

Jag lyckades visa den där mannen, så snart han lugnat sig något, att Kristus hade låtit sig behandlas som dynga för att sona till och med brottet att tortera trossyskon. Att föreställa sig, att jag kanske i himmelen får möta den man, som hade känt denna vansinniga impuls, att kasta sig ned i exkrementer, men nu som ett förklarat helgon — det är verkligen underbart!

Men låt oss inte bedra oss själva! Fall av ånger och återupprättelse av kristna, som har gått till ytterligheten att tortera sina medtroende — och detta i ateisters tjänst — har varit ytterst sällsynta. På nittionio procent förhärdades hjärtana för alltid. Vem vet, om det inte finns en punkt utan möjlighet till återvändo?

Var snäll och studera boken *Psykopolitik* av Lavrentij Beria, tidigare Sovjetunionens inrikesminister, och du ska få se, hur vetenskapligt kommunisterna har uttänkt det hela!

Lenin hade tillbringat nätter tillsammans med professor Pavlov för att lära sig, hur dennes experiment att frambringa betingade reflexer på hundar skulle kunna användas på människor. De *kan* användas. Människor liksom hundar kan försättas i ett reflextillstånd, det motsägelsefulla beteendet att slicka handen på den, som slår en, samt att bita handen på den, som ger en föda. Härtill fordras nervsystemets utmattning genom brist på sömn, på mat, genom förödmjukelser, förfinad tortyr, lång internering i mörker eller utsättande för bländande ljus, etc. Hos människan måste ytterligare en sak tilläggas för att perfekta resultat ska erhållas. Grymheterna måste tillfogas av dem, som man älskar mest och vilka man hyst förtroende för.

De, som inte har studerat Pavlov och sovjettaktik, baserad på hans teorier, eller som inte har utsatts för dem personligen, kommer alltid att vara ett lättlurat offer

för kommunisterna. Metropoliten Manuil Lemesjevskij av Ryssland har tillbringat 27 år i fängelse. Sedan bröt han samman. Han blev medlem av den sovjetstyrda ortodoxa hierarkin, vars arbete består i att tjäna och smickra den regim, som låtit honom lida så grymt.

Monsignor Augustin, den verkliga ledaren för den romersk-katolska kyrkan i Rumänien, har varit i fängelse. Jag var fängslad tillsammans med honom. Hans kärlek och tro lyste intill ett visst ögonblick. Så föll han samman. Kan kommunisterna nu helt lita på honom?

Det är intressant att se med vilken tillförsikt de rumänska kommunisterna i propagandasyfte till USA och Frankrike har skickat ortodoxa präster, som varit fängslade tillsammans med mig och som har pryglats, behandlats med elchocker, dömts till långa straff. De reser nu runt och berömmar friheten under kommunismen. De hoppar inte av! Genom det pavlovska systemet har de förvandlats till neurotiker med ultraparadoxt beteende. Deras reaktion mot käpparna är inte längre avsky utan lojalitet. De är trogna dem, som har slagit dem. Vid ett visst moment kunde inte längre de, som tvingades i fängelset att dricka urin, avskräckas därifrån utan tiggde om natten: "Ge mig mer urin!" En rumänsk ortodox präst, som nu är i USA, är lojal mot det av de röda styrda patriarkatet.

Allt det här hör till dårskapens värld, men det är en dårskap, som vetenskapligt framkallats och underhållits.

En västlig kyrkoledare har framför sig någon rysk eller rumänsk baptistisk eller ortodox ledare. Han är fullt övertygad om att denne man har många års kommunistfängelse bakom sig. Hur kan denne västerlänning bli övertygad om att mannen inte är en tillförlitlig kristen utan en lakej åt kommunismen? Först måste han då studera reflexsystematik och kommunistisk psykopolitik. Men vid vilket teologiskt seminarium får man lära sig om den under ovanstående aspekt, trots att kommunismen styr en tredjedel av världen?

För vem kan vi berätta, att unga män, övade att bli hemliga polisens officerare, måste vanhelga bilden av den heliga Jungfrun på obscant vis? Sådant gör dem till hän-synslösa torterare av kristna.

Man har sagt mig, att aldrig skulle en förläggare i västvärlden publicera sådana ruskiga fakta, samt att västerlänningar inte skulle läsa det. Ja, då måste vi sprida handskriften upplysning härom, liksom bibeln cirkulerar i handskrift i Ryssland! Men de kristna i den fria världen måste veta allt detta, i detalj, ty det kan bli deras framtida öde. Jag vill inte putsa upp det jag har att säga, jag vill inte tillsnida mina tankar för att få dem publicerade.

Av hundratals fångar i Piteshti, varav några fängslade av trosskäl, andra för patriotisk verksamhet, lyckades tre stycken begå självmord. Två bevarade sin tro obesmittad. Alla de övriga svek sin tro, avslöjade hemligheter, förrådade till och med sina föräldrar, blev i sin tur torterade av andra fångar. Experimentet hade lyckats.

Ceausescu och Kosygin och Tito och Ulbricht vet nu, hur det ska göras. Atomsprängningar har praktiserats. Men bomberna har lagrats för framtida bruk. Detsamma gäller här. Ett fruktansvärt experiment har gjorts i Rumänien, utan motstycke i tortyrhistorien. Det gjordes inte bara av framlidne premiärministern Gheoghiu-Dej, utan Ceausescu, Maurer, Manescu och resten av gänget samarbetade med honom. Metoden exporterades även till Röda Kina. Idag önskar rumänska kommunister föra handel med västvärlden. De önskar lån, så de är hyfsade någon tid. Men deras karaktär är densamma som förut. De har aldrig ångrat, vad de gjort. De har aldrig lämnat leninismen. Deras mål är fortfarande religionens utrotande. Och i det ögonblick, då det passar, kommer de rumänska och andra kommunister att åter börja med de tillförlitliga metoderna från Piteshti.

Vad beträffar liberalisering i Rumänien, är det viktigare att veta, vad rumäner tänker och inte tillfälliga

besökare, som inte vet hela sanningen. Jag vill berätta om situationen i form av ett skämt, som är vida spritt i mitt hemland: En turist kallar på en taxichaufför: "Är ni fri?" Han svarar: "Nej, herrn, jag är rumän."

Och ännu ett skämt. Ceausescu gick för att inspektera en psykiatrisk klinik. De sjuka hade instruerats att ropa "Hurra". Ceausescu var mycket nöjd men observerade så, att en av de närvarande inte hurrade på honom. Han frågade mannen om orsaken. Mannen svarade: "Kamrat Ceausescu, jag är inte sjuk — jag är läkare."

SKÖNHETEN LYSER FRAM VID MIDNATT

En kurir från "Kristna missioner till kommunistvärlden" rapporterar: "Jag såg hustrun till en kristen martyr i Rumänien. Han hade lämnat många barn där hemma. Frun såg häpnadsväckande ung ut, trots att hon hade vuxna söner. Jag uttryckte min förvåning häröver. Hon svarade: 'Lidandet har gjort mig ung på nytt.'"

En annan kristen sade till honom: "Vi skulle vilja ha bättre förhållanden men inte något fullständigt upphörande av förtrycket. Vi fruktar att friheten ska fördärva vår glödande Kristus-kärlek." Och ytterligare en annan: "När vi för vår del tänker på skyn av himmelska vittnen (Hebr. 12: 1), är vi lyckliga över att den mest molntunga skyn vilar över kommunistländerna. Vi är lyckliga över att ge det största antalet bekännare och martyrer."

De rumänska samfunden känner alla till vad som hände i Piteshti. De vet, att i framtiden alltför mycket tortyr kanske kommer att bryta ner även dem. Men så länge detta inte hänt, står de på Herrens sida.

Ett ögonvittne vid den adventistiske pastor Boians rättegång har berättat för oss, vad som hände. Domaren frågade Boian: "Tror ni, att Jesus ska komma tillbaka och förinta sina fiender?" — "Det kommer han sannerligen att göra." — "Kommer han att förinta mig också?" — "Utan tvekan, om ni inte gör bättring." — "Beklagar ni, att ni har predikat illegalt?" — "Jag har gjort vad som behagade Herren. Vad er beträffar, kommer Gud att straffa er både här nere och i evigheten." — "Ni hade inte tillstånd att predika." — "Gud inte bara tillät det utan befallde mig att predika. Läs själv därom i bibeln! Det står i Matteus' 28:e kapitel."

Han dömdes till åtta års fängelse. Detta inträffade år 1969 i Ceausescus liberaliserade Rumänien. Jag var fängslad tillsammans med denne Boian år 1964. Den gången var hans straff bara på tre år. Rumänien hade ju inte liberaliserats ännu!

Vi har underrättelser om att betydelsefulla ledare inom kommunistpartiet lyssnar till kristna radiosändningar och tar djupa intryck därav.

Våra medtroende i Rumänien tillåter sig vissa skämt. Jag satt i en konferens med kyrkoledare tillhörande Kyrkornas Världsråd. Det var mot slutet av mötet. Deras syfte hade varit att övertyga mig om friheten i Rumänien. Några av dem var lutheraner och de visste inte, att de rumänska lutheranerna sedan 25 år tillbaka inte haft tillåtelse att publicera en enda religiös tidning. Men en av ledarna räckte mig ett brev. Det var på rumänska. En rumänsk kristen hade bett honom att smugga ut detta brev och ge det till mig, vilket även skedde. I brevet drev den rumänske trosbrodern gäck med just denne kyrkoledares naivitet; han hade för rumännen uttryckt sin entusiasm över det stora besökarantalet i de rumänsk-

talande protestantiska kyrkorna. "Våra kyrkor är aldrig så fulla", sade han imponerad. "Där har ni folk som sitter på golvet, i fönstren, står packade." Han undrade inte över hur det kunde vara så. Det är fel, att en kyrka ska behöva vara så packad. Det normala är att ha så många kyrkor som fordras för att ge människor möjlighet att tillbedja under bekväma förhållanden. Det slog inte ens denne kyrkoledare, att kristna hade gått till fots sju mil och ankommit sju-åtta timmar före mötets början för att förvissa sig om en sittplats.

Han kunde inte tro vad brevskrivaren hade sagt honom, nämligen att två tredjedelar av de rumänsktalande protestantiska församlingarna hade stängts. Detta kunde inte vara sant. Den betydelsefulle ledaren från väster hade personligen talat med "bödeln" Dogaru, chef för det kommunistiska kultdepartementet, samt med de officiella baptistledarna. Dessa hade försäkrat honom, att de hade full religionsfrihet. "Skulle jag inte tro på en hög ämbetsman och en ledare för Baptistunionen?"

Gud drev med honom genom att låta honom utföra det brev, vari hans egen olämplighet för sin höga ställning inom kyrkan framkom.

Men i samma brev berättade vår broder för oss om ett pastorsmöte, där kommunistregeringens representant var närvarande och där denne beklagade sig över att antalet troende har ökat med trehundra procent, sedan de röda kom till makten. "Vi, myndigheterna, vill inte att detta ska hända, och vi tänker inte på något sätt utöka er frihet." Några officiella kyrkoledare gratulerade honom och försäkrade honom att de skulle lyda alla kommunisternas förordningar och inte göra något för att åstadkomma en ytterligare ökning av antalet kristna. Men trots detta ökar antalet — oberoende av sådana ledare.

Brevet slutar med att säga oss, att Jesus hade blivit frestad med Skriftens ord. De kristna ledarna i kommu-

nistländerna frestas också av bibelverser. Främst bland dessa står Romarbrevets trettonde kapitel: "Var och en vare underdånig den överhet, som han har över sig", men man betänker inte, att kapitlet ifråga beskriver den legitime makthavaren. Han är en Guds tjänare när det gäller det goda, och en bestraffare av den, som gör något ont. Om en makthavare belönar det onda och bestraffar det goda, talar inte längre detta kapitel om honom utan om en, som vi snarare är skyldiga att göra uppror mot — inte att underkasta oss.

Och hur var det med de där hundratusen biblarna, som trycktes i Rumänien? Jag väntar ännu på någon som kan bevisa, att en grupp människor från väster har räknat till 100.000 biblar och har varit med om distributionen av 100.000, varken mer eller mindre. Kommunisternas påstående har inte blivit betrott. Vilken kasör som helst, som gav ett kvitto på 100.000 kronor utan att ha räknat dem en efter en, skulle förlora sin tjänst.

FÖRFÖLJELSE AV KRISTNA I AFRIKA

Då jag skrev boken "Torterad för Kristi skull" och "De heliga i Sovjet" existerade ännu något, som kunde kallas en Järn- eller Bamburidå. Sedan dess har sådana upphört att existera. Kommunismen börjar inte längre någonsans vid Berlinmuren och slutar med Nordkorea. Två länder i Afrika, Sudan och Kongo-Brazzaville, har blivit öppet kommunistiska. Syrien har ett extremt vänstersty-

re, pro-maoistiskt. Det förekommer kommunistisk gerillakamp på många ställen i Afrika. Moskva- och Peking-instruerade arabiska gerillamän kämpar i tron att de gör det för nationens bästa. Men kommunisterna är inte så osjälviska, att de tränar gerillamän för något annat än sina egna ideal. De röda har också i Laos gjort stora framryckningar.

Jag är ledsen, att brist på utrymme inte tillåter mig att ge detaljer om andra europeiska och asiatiska kommunistländer, men jag vill skriva några ord om Afrika.

Mitt hjärta ömmar för Sudan. Kumm, grundaren av den sudanska inremissionen, skrev i början av detta århundrade: "Fanns det ingen Kristus för alla dessa människor i Sudan, ingen Jesus, inget liv frigjort från synd och fruktan? Det väldiga Sudan, 500 mil brett . . . hundratals språk, alla, alla icke-kristna intill detta ögonblick. Jag kan inte komma ifrån dessa ögon. Gå bort — och de följer en, möt dem — och de tittar ännu på en."

Han och andra med honom arbetade hårt. De själar de förde till tron måste besegla sin tro med sitt blod, då araberna förföljde dem.

Nu styr kommunisterna landet. Tolv av ministrarna är partimedlemmar. De andra är sympatisörer. Generalmajor Nimeri, som är revolutionsrådets främste, har fått militärutbildning i Amerika. Sedan blev han beryktad för att ha dödat icke-araber i Sydsudan. Det första, som den nya regeringen gjorde, var att sluta vänskapliga förbindelser med andra länders kommunistiska diktaturer. Det talas nu om att förena Sudan, Libyen och Egypten (vilket senare land i verkligheten nu blivit sovjetisk koloni) till en enda stat, vari den dominerande rollen kommer att spelas av kommunisterna. De kristna kan vänta sig nya blodbad.

Hammarén och hackan finns nu på Kongo-Brazzavilles flagga (skäran är okänd där). Vid den första regeringssammankomsten i Brazzaville sjöngs Internationals som nationalsång. Kristna minns ännu grymheter-

na begångna av sambis, vilka hade dödat en mängd missionärer och infödda kristna för bara några år sedan. Nu styr mördarna landet.

Låt oss erinra oss några få av de brott, som begåtts av dem, som styr denna del av Kongo idag. De öppnade bröstet på levande människor, slet ut deras hjärtan och åt dem. De skar av öronen och könsdelar på infödda kristna och tvingade dessa att sedan äta upp sina egna organ. De öppnade med våld munnen på kristna och hällde i dem bensin. Sedan skar de upp magen på dem och satte eld på bensinen. (Ur kyrkoherde W. van Straatens bok "Där Gud gråter".) De, som begick dessa grymheter, var gerillamän, som tränats i Kina, Ryssland och på Kuba. Idag har de tagit makten i landet. Man ryser, då man tänker på vad kristna måste genomgå där.

Milton Obote, Ugandas tidigare premiärminister, sade: "Vi går åt vänster", vilket betyder i dagens historiska läge: "Vi önskar följa en politik, vars slutresultat kommer att vara ett ok för de kristna." Odinga i Kenya hade låtit sitt hem bli en mötesplats för alla vänstersympatisörer, kommunistdiplomater, samt för alla, som längtade efter den röda stjärnans seger. Kommunistvänner till Odinga gav honom pengar för att kunna sända studenter till universitet i kommunistvärlden. En kupp från hans sida förhindrades i sista ögonblicket av Kenyatta, liksom en liknande kupp förhindrades av en annan kommunistbetald äventyrare i Lesoto.

Sjuttio ton ateistlitteratur införs var månad i Afrika från Röda Kina. Men det är inte bara Maos tankar som används för att attrahera folk. Kommunisterna attraherar ungdomen i Sydafrika med sexdemonstrationer mellan svarta och vita, något som framkommit vid en rättegång nyligen.

I Nambuanfongo och Luvo på portugisiskt territorium har kommunistisk gerilla, övad i Kina, Kuba och Sovjet, bundit kristna och andra, som vågade opponera sig, vid långa plankor samt kört dem genom motorsågar,

precis som om de varit vanliga stockar. En av brottslingarna, som efteråt beskrev händelsen för en journalist från paristidningen *Le Monde*, sade med ett brett leende, att så snart de kristna hade blivit fastbundna, "sågade vi itu dem på längden". Kristna kvinnor, svarta och vita, våldtogs före och efter det att de sågats itu. Några våldtogs, medan de ännu levde och inälvorna släpade på marken. Man stoppade organdelar i munnen på sådana, som vågade behålla sin egen tro och inte ville anta grymhet som religion. Al Venter, en journalist känd för sin objektivitet, säger i sin bok "Terrorkämparna": "De händelser, som här relaterats, var inte enstaka fall."

Blod och tårar — detta är kommunismens historia överallt.

KYRKANS INSTÄLLNING TILL KOMMUNISMEN I DEN FRIA VÄRLDEN

I Italien röstar var tredje människa på kommunismen, i Frankrike var fjärde. Det händer till och med att kristna omedvetet röstar på sådana, som kommer att tortera dem, då de fått makten. Kommunisterna är mästare i att bedra folk. De försäkrar alla i väster, att de ska ge dem religionsfrihet. Men detta är vad Lenin lovade också i Ryssland. Att lova kostar inget. Italien och Frankrike har redan gjort sina generalrepetitioner för revolutionen. Kristna som sympatiserar med kommunismen borde fundera över följande citat ur *Voprosij Filosofij*, en Mosk-

va-tidning av januari månad 1968: "Ur marxism-leninismens synpunkt kräver samvetsfriden fullt religionsförnekande, religionens slutliga besegrande och dess utestängande från socialt liv."

I Förenta Staterna har revolutionismen antagit en ytterst subtil form. Men det räcker att citera från *Gör det!*, vänsterradikalen Jerry Rubins bok: "Vi har förenat ungdom, musik, sexualitet, droger och uppror med förräderi — och det är en kombination, som det är svårt att slå ut." Denne man har genom domstolsutslag frikänts såsom en, som inte kan betraktas som farlig. Bombdåd och mord av poliser och ockupation av universitetslokaler eller kyrkor inträffar nu dagligen.

Borde allt detta göra oss till antikommunister? Vad skulle vi därmed ha vunnit? Hitler var säkert antikommunist, men icke desto mindre var han en tyrann och en bov. I mina ögon betyder det alls ingenting att vara antikommunist. Jag är mycket mer intresserad att veta vad en människa är *för* än vad hon är *emot*.

Kommunisterna är människor och måste bemötas som sådana.

Jag är emellertid emot varje kompromiss med kommunismen, ty den börjar alltid med lögn. Niemöller, på den tiden vice ordförande i Kyrkornas Världsråd, påstod i den norska pressen, att kommunismen inte hade förorsakat några martyrer sedan 1920. Den evangeliska hjälpkommittén för fångar tillhörande den tyska lutherska kyrkan samt denna kyrkas avdelning för utrikes ärenden förnekade 1969 existensen av kristna fångar inom den kommunistiska maktsfären. Och detta tvärt emot påtagliga bevis. Taktiken består i att inte oro de röda.

Alla liknande kompromisser desarmerar de kristna kämparna, som måste motstå kommunismen. Moskva-patriarkatets tidning nr 3, 1968, rapporterar om ett symposium av kyrkoledare i Östtyskland. Buievskij, patriarkatets sekreterare för utrikes ärenden, framhåller där, att "de femtio åren efter oktoberrevolutionen ka-

rakteriseras av ett nytt socialistiskt samhälle, som tjänar freden och människokärleken . . . Varje kristen måste acceptera fakta, att den kommunistiska revolutionens grundprincip är kärlek till människosläktet och han bör tacka Gud för revolutionen". De närvarande svalde dessa skändligheter. Buievskijs boss, Chrusjtjev, hade klargjort för mänskligheten hur många oskyldiga offer som dödades av Stalin under denna revolution, som vi "borde tacka Gud för". Stalins egen dotter lämnade ytterligare uppgifter.

Jag tror inte på vad som vanligtvis kallas antikomunism, och jag har vägrat att gå in i någon antikomunistisk organisation — men inte heller tror jag på något kompromissande med kommunismen på det religiösa eller det politiska området. Varje bro byggd mot kommunismen gör det lättare för de röda att ta sig över floder och oceaner för att förintä friheten.

Kommunismen är en hatets religion. Jag tror på vad den helige Johannes av Korset lärde: "Där ingen kärlek finns, placera dit den, och den kommer att tillväxa där!" Jag tror, att det är rätt att följa Sankt Patricks exempel, han, som efter att ha gjorts till slav av irländarna och behandlats som slavar behandlades på den tiden, förberedde sig för ett ädelt uppdrag, så snart han hade lyckats fly till England. Forcerande många hinder tog han sig tillbaka till sina tidigare slavherrar och förde dem till Kristus.

Psalm 104: 35 är inte exakt översatt. På hebreiska lyder orden: "Må synderna (inte syndarna) försvinna från jorden och inga ogudaktiga mer vara till." Talmud kommenterar: "Då synderna försvinner, finns det inte längre några syndare."

Det står skrivet i Ordspråksboken 24: 29: "Säg icke: 'Såsom han gjorde mot mig, vill jag göra mot honom, jag vill vedergälla mannen efter hans gärningar.'" Då man trampar på en blomma, återgäldar den det genom att avge sin doft.

Kristna står på de av kommunisterna förtryckta människornas sida. Deras plikt är att hjälpa dem och deras församlingar genom att förse dem med biblar och kristen litteratur, genom att sända evangeliska radioprogram, sända bistånd åt de otaliga familjerna till kristna martyrer.

Kristna är på den underjordiska kyrkans i kommunistländerna sida, inte på de officiella kyrkoledarnas sida, vilka har blivit kommunisternas bulvaner. Kommunisterna är emot människan, något liknande det som antimaterien är på det fysiska området. Om någon vänskapar med dem och lyder dem nu, vad blir då samma persons inställning, när Antikrist uppenbarar sig?

Men genom att hjälpa den underjordiska kyrkan omsluter vi i vår kärlek också dess torterare. Vår kristna tjänst måste sträcka sig även dit. Även de måste vinnas för Kristus.

Sankt Patrick vann Irland. Vi önskar vinna den kommunistiska världen för Kristus.

Varje missionsarbete, där Kristi korsväg lidelsefullt predikas, är av värde. Men missionsarbetet i de kommunistiska länderna borde ha prioritet. Ur frälsningens synpunkt är alla människor lika — men så förhåller det sig inte ur missionsstrategins synpunkt.

Då Paulus skrev, att Kristi evangelium är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, för juden först, så ock för greken (Rom. 1: 16), var det inte därför att frälsandet av en jude betraktades som mer värdefullt inför Gud än frälsandet av en människa tillhörande någon annan folkgrupp. Han talar här ur den strategiska prioritetens synvinkel. De starkaste argument Paulus hade för sitt påstående att Jesus är Frälsaren var de profetior, som finns i judarnas uråldriga heliga Skrift. En hedning fick tänka över saken ordentligt, om han skulle bli kristen eller ej. Att bli kristen kunde innebära, att han kastades inför vilddjuren. Försiktigheten skulle råda honom att först fråga någon judisk granne,

om Pauli påstående rörande Skriften var riktigt, då han själv kanske inte hade någon tillgång till den. Som regel brukade judarna svara: "Nej, Jesus var en bedragare" och tillintetgjorde på så sätt alla apostelns ansträngningar att missionera. Det var därför av största betydelse att predika evangelium först för judarna, som ägde de heliga bokrullarna, för att framskaffa en viktig grupp judekristna, som kunde bekräfta, att deras profetior hade gått i fullbordan i och med Jesu person. Sedan öppnade sig möjligheten att vinna människor också ur andra folkgrupper.

Detsamma händer nu. Frälsandet av en urinvånare på Nya Guinea eller i Sydafrika är lika viktigt som att en ryss blir frälst. Men om urinvånaren i djungeln förblir ofrälst, kan han inte förinta kyrkan och den kristna civilisationen. Om vi inte för frälsningen till den kommunistiska världen, kan kommunisterna förinta dessa. Glöm inte, att de har lagrat erfarenheten av den perfekta tortyren! De förmår utradera kristenheten i en stor del av världen, liksom muhammedanismen har utraderat den för århundraden sedan i Nordafrika, där den i gångna tider blomstrade. Slut blir det då med alla missionssällskap, som arbetat på att sprida evangelium bland primitiva folk. Slut blir det med större delen av det kyrkliga livet i den fria världen också.

Times, London, av maj 1968 meddelade, att ryska atomubåtar patrullerar på heltid i Atlanten och Stilla havet runt USA:s kuster. De äger ubåtar med 16 raketbestyckningar vardera, vilka har ett verkningsområde av 300 mil, och dessa båtar patrullerar på endast 15 mils avstånd. Bör vi besvara den förstörelse, de kan åstadkomma, genom att hämnas med atomvapen?

Hur skulle det vara att istället vinna besättningarna på sådana sovjetiska ubåtar för Kristus? Hur skulle det vara att vinna den kommunistiska världen, både förtryckare och slavar? Då kommunisterna en gång blivit omvända, skulle de aldrig förstöra våra städer, som de

ju vet är fulla av kyrkor och troende själar. Jag menar naturligtvis med omvändelse något helt annat än vad man vanligtvis menar därmed och vilket inte hindrade kristna av skilda nationer att döda varandra med sina prästers och pastorers välsignelse under två världskrig. Med omvändelse menar jag en pånyttfödelse, att bli en ny skapelse, som omsluter alla människor i Guds kärlek.

Detta är vår inställning till kommunismen — varken hat eller kompromiss, utan själavinnande kärlek.

Kommer vi att lyckas med att vinna den kommunistiska världen? Javisst, men på två villkor:

(1) Vi måste kunna svara på kommunisternas frågor och de argument de ställer mot vår religion. Detta betyder ett stort intellektuellt arbete, vartill kyrkans bästa förmågor måste viga sig.

(2) Själva måste vi leva upp till vad vi predikar. Vi begär inte det omöjliga. "Var fullkomliga" eller "älska varandra av hjärtat med uthållig kärlek" är bud, som inte kan hållas på en gång. Men här gäller detsamma som vid besegrandet av ett land i krig. Man har en strategi för att uppnå det slutliga målet. Och man har dagliga taktiska ställningstaganden steg för steg mot målet. Jesu eget mandomsmått är vårt slutmål. Vad som begärs av oss är bara det dagliga steget i den riktningen. Varken Gud eller människor kan begära mer av oss än det. Men vi vinner aldrig den kommunistiska världen utan sådana beslutsamma steg. Att vinna kommunistvärlden för Kristus är därför förknippat med en brådskande kristen väckelse i den fria världen.

Vår kärlek sträcker sig naturligtvis även till antikommunisterna. Den sträcker sig också till dem, som kompromissar. Vi har full förståelse för de religiösa ledare i väster, som gör det. Åttiofem procent av de ortodoxt troende i världen och två tredjedelar av de europeiska baptisterna lever i kommunistiska länder. Att avbryta förbindelsen med deras officiella ledare betyder, att inte mycket blir kvar för vår del.

Men Sankt Athanasius föredrog att bli kvar allena med sanningen och att få ett helt ekumeniskt möte emot sig, vilket utstötte honom under den förnedrande anklagelsen att ha dödat en biskop och att ha våldtagit en jungfru. En påve föredrog att förlora England för sin kyrka hellre än att det minsta ge efter ifråga om det, som Kristus hade lärt beträffande skilsmässan. Vi kan förstå de västliga kyrkoledarna och den balansräkning de uppgör, men vi kan inte acceptera vad de gör. Ingen kompromiss, utan hemligt missionsarbete i det röda lägret är vår linje.

VAD VI INTE BÖR GÖRA

I brev och i stora kristna möten med diskussioner efteråt har man frågat mig om och om igen: "Vad kan vi göra för att hjälpa våra lidande trossyskon? Vad kan vi göra för att förhindra kommunismens spridning i den fria världen?"

Innan jag besvarar frågan "Vad bör göras?", skulle jag först vilja säga något om vad vi inte bör göra.

Fortsätt inte att sova! Den ukrainske författaren Sjev-tjenko skrev: "Det är hemskt att råka i fängelse och i bojor, men det är mycket värre att sova, då man är fri." Också ert land och er kyrka är världskommunismens mål. Den arbetar redan på att omkullkasta regimen i ert land, och den vill förrinta er kyrka.

Lösgör er från illusioner! Tro inte sådana generella

vulgära uttryck som "Det rätta segrar till slut"! Slutet kan komma efter århundraden. Muhammedanismen segrade över kristenheten i Nordafrika för tusen år sedan, och situationen har inte svängt om sedan dess. Då Jesus lovade, att dödsrikets portar inte skulle kunna motstå hans församling, litade han på att hans lärjungar inte skulle sova och bara vänta, att segern skulle dimpa ner från himlen. Akta er för det vackra men falska talesättet "Gud ska frälsa oss"! Gud kan inte förhindra att två och två blir fyra. Han kan aldrig låta andlig sömnaktighet och slöhet få som resultat, att kristendomen segrar. Om det fortsätter som hittills, kommer förföljelsen av kristna i kommunistländerna att bli än värre, och kommunismen kommer att utbreda sig än ytterligare. Den värld, i vilken vi lever, är oromantisk och karg. Vackra, hoppingivande slagord får tyvärr inget resultat.

Se inte den egentliga fienden i kommunismen utan att räkna med att vi är dess medbrottslingar! Det stora hindret mot att sprida evangelium i kommunistländerna är inte Järnridån. Den kan vi lätt genombryta. Hindret är det lättsamma livets silkeridå. Jag såg en vatten-show i Miami. En barfota man slogs med en alligator. Han slog den med en käpp på huvudet, han drog den i stjärten. Alligatoren nafsade då och då till honom men skadade honom aldrig. Jag sade till mannen: "Ni ser ut att vara frisk och stark. Ni kan skaffa ert levebröd på annat sätt. En dag biter alligatoren er, och det är slut med er." Han svarade: "Omöjligt!" Jag häpnade över hans självsäkerhet och frågade honom, om han hade någon överenskommelse med alligatoren. Han sade: "Nej, men före varje show övergöder vi alligatoren. En övergödd alligator biter inte." Detta är många kristnas situation i den fria världen. USA spenderar mer pengar på tuggummi än på missionerande.

Då jag predikade över dessa saker i den västliga världen, sade många kristna mig: "Ni har rätt!" Det är inte nog. Fatta ett beslut! Vilka värdelösa eller till och med

värdefulla saker avstår ni ifrån för att kunna göra mer för en helig sak?

En kyrka med bekväma bänkar, med filosoferande predikningar, som man kan njuta av, en kyrka utan missionsnit men med meningslösa debatter, medan mänskligheten håller på att drabbas av en katastrof, kan bli kristenhetens Judas Iskariot. KYRKAN, Kristi brud, är ren och obesmittad. Hon kommer aldrig att svika! Kyrkorna — den romersk-katolska, anglikanska, ortodoxa, lutherska, baptistiska, pingstkyrkan — är mänskliga institutioner. De har spelat många ful roll i det förgångna. Tänk på inkquisitionen, antisemitismen, medlöpan-det med Hitler, splittringarna i saker och ting, varom ingen vet den verkliga sanningen, hädiska kätterier. Dessa kyrkor kan svika igen, om de inte är på sin vakt.

Äsikterna skiftar om den mycket omdebatterade baptistkyrkan i Moskva. Är det en verklig kyrka eller inte? Gör provet: på vilket oevangeliserat område gör den en insats? Hon har accepterat, att inte göra något missionsarbete ens inom Sovjetunionen. En kyrka utan missionsarbete är inte någon kyrka. Den förföljda kyrkan under de romerska kejsarna sände missionärer till länder långt borta. Baptistkyrkan i Moskva har inget missionsarbete — inget hemligt missionsarbete, om nu öppet sådant är förbjudet. Genom detta enkla faktum har hon tagit steget utanför de verkliga kyrkornas led.

Men våra egna kyrkor då? Kristen mission minskar. Det finns färre protestantiska missionärer nu än för tio år sedan, och detta i proportionen fem kvinnor till en man. Världens befolkning växer med 63 miljoner per år. Bara två miljoner får en chans att höra evangelium.

Bekämpa kommunismen, men var inte arrogant mot den! Kommunismen har inget monopol på ondskan. Även kristenheten har sina tillkortakommanden. Vi försummar behoven i den värld, som vi fått i uppdrag att rädda.

Akta er för antikommunistisk hysteri eller bigotteri,

som får er att se en sovjetspion i alla, som ger sin röst åt de fattiga, de hungrande, åt dem, som är offer för rasdiskriminering, nationell eller religiös diskriminering! Kommunismen frodas på vårt samhälles orättvisor.

Hoppas inte på att politikerna ska lösa kommunistproblemet! Churchill skrev: "Det är en civiliserad världs plikt att besegra Ryssland. Sovjetunionen representerar inte Ryssland. Den representerar ett internationellt begrepp, helt främmande för och till och med fientligt mot vad vi kallar civilisation." Men det var han som i Jalta gav halva Europa i händerna på de kommunistiska bödlarna. Richard Nixon skrev i *Det bästa* av september 1961: "USA:s mål får inte vara något annat än att befria den kommunistiska världen." Då han blev president, dansade han med Rumäniens premiärminister Ceausescu på ett torg i Bukarest.

Jag tror inte, att kommunisthotet kan avvecklas med militära medel. Inte heller önskar jag detta. Vi vet inte mycket om livet efter döden. Men genom att döda en kommunist kanske jag berövar honom varje möjlighet att bli frälst. Soldater har rätt att döda vid ett legitimt försvar av sitt land, men målet bör alltid vara fred, en fred baserad på rättvisa.

Hela den militära kampen mot kommunismen är tvevelaktig. Om någon skulle ha en vietkongflagga i Syd-vietnam, skulle en amerikansk soldat skjuta ihjäl den personen. Men tusenden marscherar med vietkongflaggan i USA och ingen stör dem. Amerikanerna bekämpar inte kommunismen på Kuba. De bekämpar den inte på hemmaplan utan i Vietnam, medan de samtidigt stiftar vänskap med Sovjet, som understöder Vietkong. Den politiska och militära kampen föres utan beslutsamhet att segra, och därför blir den snarare resultatlös. Inget hopp från det hållet!

VAD BÖR GÖRAS?

En människa brukar inte begå självmord för en annan människas sorgers skull, men detta är just vad vi begär av er: att förneka er själva, dö bort från er själva och leva för Kristus, känna varje smärta hos hans heliga martyrer, som om den varit er egen, tänka på dem som sitter i kedjor, som om ni själva hade varit fängslade tillsammans med dem. (Hebr. 13: 3.) Just nu har ni trossyskon, som sitter med händerna bakbundna kanske i veckor och som måste slicka i sig maten som hundar. Ni har trossyskon i tvångströjor och med munkavle. Just nu gråter fru Malozemlova i sitt hem. Sju barn har fråntagits henne, därför att hon undervisade dem om Gud. Och hennes barn samt familjen Slobodas barn och tusende andra gråter och skriker förtvivlat: "Mamma, mamma!" De kommer inte att få träffa sin mor igen. Just nu i Röda Kina får kristna ögonen utstuckna och tungorna avskurna. Dö från er själva och lev deras liv!

Även om en kristen har det bra ekonomiskt, är fri, ung, frisk, så är han liksom sin Mästare alltid en Smärtornas man, förtrogen med sjukhet (Jes. 53: 3). Så är det, därför att han som en svamp suger åt sig varje oskyldig människas sorger och deltar i dem.

Delta i vår smärta och våra sorger, hjälp oss bära våra tunga kors, liksom Simon från Cyrene hjälpte Kristus bära sitt — detta är den underjordiska kyrkans vädjan.

Ständigt hör man i kyrkorna orden "Korsfäst under Pontius Pilatus". Tvåusen år har gått. Skammen har inte blivit avtvådd. Kommer man inte att säga en gång, att kristna i kommunistländer led förföljelse, var utan biblar, att familjer till kristna martyrer svalt, medan kristna i den fria världen var mer välbärgade än någonsin?

Era rikedomar — även om de är relativa — kommer att bli en tung börda för er vid den yttersta domen. Och

detta kommer att bli fallet ännu mer beträffande er bekvämlighet, er likgiltighet och nöjeslystnad. Avbörda er detta och bered er att möta Jesus, som ska säga er: "Jag var i fängelse." Söker ni hans gemenskap? Var då "i fängelse" med honom! Det är den rätta platsen för ett sammanträffande. Eller har han sagt, att han ska befinna sig speciellt i katedraler?

Bed för den underjordiska kyrkan! Elias var en man med samma svagheter som våra, men ett lands öde berodde av denne ende mans böner. Bed också ni med samma målmedvetenhet! De underjordiska kristna i Ryssland har organiserat en bönekedja. De ber dygnet runt för de kristna i den fria världen. Gör likadant! Organiserabönegrupper! Bed er pastor eller präst om att offentlig bön anordnas för martyrerna i kommunistländerna vid varje gudstjänst! Ett gammalt dekret från ett kyrkomöte säger, att varje liturgi, där martyrerna inte omnämnas, är utan värde. Nämn inte bara martyrerna för århundraden sedan! Nämn dem, som idag dödades av kommunisterna!

Och då ni ber, försäkra er om att göra det som mången bönbok helt riktigt säger "tillsammans med änglarna och ärkeänglarna". Alla har vi vår skyddsängel. Dessa änglar har vingar. Varför? Därför att de vill vara våra budbärare. Vi har emellertid lämnat dem sysslösa. Säg till din ängel: "Berlinmuren och Järnridån är inte för höga för dig. Fly över dem till en kristen i bojar, till en mor berövad sina barn, till en broder, som genomlider tortyr — och säg dem, att de inte är bortglömda, att någon ber för dem! Styrk dem i deras tro!"

Och bed inte bara, utan kämpa och vändas i bönen, som Epafroditus, ja, Jesus själv gjorde!

Uthållig bön förenas med regelbunden fasta. Den underjordiska kyrkan i Sovjet fastar varje fredag. De fastar till och med i slavläger, där de är hungriga veckan lång. Kyrkofäderna och de stora evangelisterna trodde på fastans värde. Tertullianus skrev en uppsats över detta

ämne. Sankt Polykarpus såg i fastan en mäktig hjälp mot frestelser. Luther, Calvin, Spurgeon och katolikerna till för inte så länge sedan betonade alla nödvändigheten av att fasta.

De tusentals kristna i de rödas fängelser har ingen nattvardsgudstjänst. Tänk på dem vid varje nattvardstillfälle! När ni hör orden "Detta är min lekamen, för dig utgiven", tänk då på Herrens lekamen utgiven på Golgata, men tänk också på hans mystiska kropp, som idag utlämnas åt kommunisterna. Inte bara hans blod utgjöts — hans Bruds blod utgjutes också på månet nutida Golgata. Fäll en tår för dessa, som idag utger sin kropp och sitt blod! Ät inte nattvardsbrödet precis som boskapen äter gräs!

Då jag kom till västvärlden och sedermera till Australien och Afrika med den underjordiska kyrkans budskap, då mina böcker "Torterad för Kristi skull", "De heliga i Sovjet" och "Med Kristus i kommunistiskt fängelse" utkom, var de kristnas gensvar stort. Böckerna översattes till omkring 30 språk. Och i ca 40 länder i den fria världen har missioner till den kommunistiska världen bildats.

Målet för dessa missioner, som samarbetar i internationell gemenskap, är att bistå de underjordiska församlingarna i kommunistländerna, ge dem biblar och kristen litteratur, ha kristna radioprogram, hjälpa underjordiska pastorer och familjer till kristna martyrer samt sprida evangelium bland den fria världens revolutionärer. Ett gram förebyggande åtgärder är bättre än ett kilo kur. Det är bättre att förekomma kommunistiska revolutioner genom att vinna den vänsterinriktade ungdomen för Kristus än att hjälpa förföljda kristna, efter det att kommunismen har tagit över.

Spurgeon sade en gång: "Jag skulle vara missionssinnad också av egoistiska skäl. Vilken glädje jag ska känna, då jag träder in i himlen och finner några själar, som räddats genom mina ansträngningar eller böner el-

ler gåvor! De ska komma till mig och säga: 'Vi är här på grund av ditt missionsintresse och din missionsiver.'"

Inte många kristna har denna heliga själviskhet! De gör upp konkreta planer för att gå i kyrkan eller på bio, de gör konkreta förberedelser för att resa på semester. De gör inte noggranna förberedelser för att ingå i Guds rike.

Varje gång vi andas, dör fyra själar. Varje timme dör 4.000 människor. En tredjedel av dem lever under kommunistisk regim och förhindras med våld att lyssna till evangelium.

Lämna åsido diskussioner om post- eller pre- eller a-millenialism, lämna åsido diskussioner om dop av barn eller vuxna, om den apostoliska successionen, gräl om tolkningen av bibeln (vilken inte inspirerats av Gud för att göras till ett debattämne), lämna åsido de dumma moderna teologierna av vad slag de vara må. Teologi är synd. Den framkallar bara gräl. Om snickaren Jesus försökte läsa böcker av Karl Barth, Bultmann, John Robinson och andra liknande eller deras teologiska opponenter, skulle han lägga dem ifrån sig efter att ha läst några få sidor. Han skulle inte förstå dem. De är alltför snillrikt skrivna. Tro på Gud, på nästakärleken, på det eviga livet och berätta om Jesus för förlorade själar!

Vänta er inte att era kyrkoledare ska göra det. Det var sällan de som började. Bibelsällskapet började, då en flicka från en bondgård i Wales träffade en pastor, som var trogen mot Guds ord. *China Inland Mission* startades av en expedit i en kemikalieaffär. De protestantiska missionärernas pionjär i Indien var en skomakare, Carey. Moody var affärsman och sålde skor. Spurgeon hade aldrig fått någon högre utbildning.

Upp, skomakare, affärsmän, män av ringa bildning, män utan examina men med brinnande kristuskärlek! Ni får göra verket! Många pastorer och biskopar kommer att förena sig med er. Välkomna dem då! Men vänta inte! Guds ärende hastar.

BEHOVET AV LITTERATUR

Pravda av augusti 1969 konstaterar, att en fjärdedel av all litteratur, som frambringas på hela jorden, produceras i Sovjetunionen (som har mindre än en tiondedel av världens befolkning).

Kristna tror, att Ordet kommer från Gud och gör trots allt så litet för litteraturspridningen. Den mest översatta boken i världen är inte längre bibeln utan Lenins skrifter. De hade 968 nyöversättningar sedan 1946, medan bibeln bara hade 887.

Världen formligen översvämmas av Mao Tse-Tungs bok.

I kommunistvärlden är biblar och annan kristen litteratur mycket sällsynt. Kommunistboken "Barn och religion" av Ogrizko berättar om hur föräldrar i Sovjetunionen låter sina barn växa upp med Guds Ord. Partiet har publicerat "Den komiska bibeln", en bok som förlöjligar Guds Ord men som innehåller utdrag ur den heliga Skrift. De kristna klistrar papper över alla smäddande ord, så att bara bibelverserna finns kvar, och när sina barns själar härmed. På samma sätt använder de andra ateistböcker.

De underjordiska tryckpressarna är i arbete. Mycket litteratur insmugglas. Men *hur* mycket är detta *mycket*? Enbart i Sovjet finns det omkring 220 miljoner invånare med en hunger efter Guds Ord, som är okänd i väster. Vi måste ge dem den litteratur de saknar.

Det är inte svårt att göra detta i Fjärran östern. Litteratur flygs in med ballonger från Sydkorea.

Vi har även genombrutit Järnridån.

Låt oss lyssna till vad kommunisterna har att säga härom. *Leningradskaja Pravda* av den 12 oktober 1967 skriver om "en flod av religiös litteratur och broschyrer ställd till vårt land". I artikeln får vi veta, att litteraturen sprids av kristna, som kommer som turister. I andra artiklar beklagar man sig över att litteraturen insmugglas

i säckar eller balar, som innehåller olika importvaror. Moskva-tidningen *Voprosij Filosofij* nr 6 av 1967 uppräknar orsaker till den ihållande religiositeten i USSR och då till exempel "litteraturspridningen... som kommer från utlandet". Vid en stor rättegång i Sovjet anklagades Galanskov för att ha träffat en utlänning, som föreställde sig under täcknamnet Nadja i klostret Troitsa Serghejevskaja. Nadja hade haft med sig religiös litteratur från utlandet till Galanskov.

Ni kan hjälpa till, så att kommunistländer får biblar och kristen litteratur.

I den kinesiska staden Chungking brändes biblar, psalmböcker och bönböcker offentligt, varvid de kristna tvingades att närvara. En av dem drog nytta av det Röda gardets ouppmärksamhet en stund och nappade åt sig ur tunnan ett blad, innan det hann brinna upp. Han fick göra det kvickt och hann bara ta ett enda blad. I många år närde den underjordiska församlingen i den staden sina själar på detta enda blad ur Skriften.

Jag undrade, vilken sida det kunde vara. Det kunde ha varit ur Första Mosebok eller ur Nehemja med en mängd släktregister, som visserligen har sin betydelse, men som de inte skulle ha förstått. Jag hoppas i himlen få träffa församlingens i Chungking ängel och lyckönska honom för den skicklighet, varmed han styrde handen på den kristne till rätt sida. Ty efter två års ansträngningar lyckades jag få reda på vilken sida de äger.

Varje söndag läser de: "På denna klippta skall jag bygga min församling, och" varken Mao Tse-Tung eller begravandet av levande kristna eller utstickandet av deras ögon eller avskärandet av deras tungor eller vanhelgandet av deras kyrkobyggnader eller ens dödsrikets portar ska kunna besegra den (Matt. 16: 18). De har sidan med denna text. Verkligen något att livnära själen på!

Men det är inte mer än rätt och riktigt att ge dem mer av bibeln, så att de får lära sig mer om den Person, som bygger församlingen, samt om helvete och himmel.

EVANGELISKA RADIOSÄNDNINGAR

De kommunistiska tullmännen kan inte hindra floder av kristen litteratur att tränga in i kommunistländerna, men det är klart, att de gör arbetet svårt och farligt. Hemliga tryckpressar upptäcks ibland, och detta innebär fängslanden.

Kommunisterna har inga tullmän i luften. Radiovågorna kommer fram. I Röda Kina har dödsdomar givits åt somliga, som lyssnade på evangeliska radiosändningar från utlandet. Men trots detta lyssnar man. I Sovjet finns det visserligen radiostörningar, men de kostar pengar. USSR:s territorium är vidsträckt. Det finns stora områden av landet, där det går bra att lyssna på radio. I de europeiska satellitstaterna hörs programmen tydligt.

Radioarbetet är mycket effektivt. Vi känner till kommunistiska regeringsmedlemmar och diplomater, som regelbundet lyssnar till kristna radioprogram. Vi känner till fall, då de kommit till tro tack vare dessa program.

En ung kines utsmugglade ett brev, vari han sade, att han hade varit ateist. Men en gång såg han på en film en kvinna, som bar ett kors. Han frågade vad korset betydde och fick till svar, att det är kristendomens symbol. Men han kunde inte få reda på vad kristendom egentligen var. Det fanns inga kristna i hans hemtrakt. Av en händelse fick han in ett kristet radioprogram. Han lyssnade till den ena sändningen efter den andra och började älska Kristus. Han frågade: "Tar Gud emot någon från Röda Kina? Ni har talat om kyrkan flera gånger i era predikningar. Men hos oss är det så, att Gud är i himlen, vi är i Röda Kina och vi har ingen kyrka mitt emellan. Alla kyrkorna har stängts. Hur kan vi då komma till himlen?" Den stackars pojken visste inte, att han hade många kyrkor. Hela den universella församlingen är hans. Sedan ställde han följande fråga: "Hur bör jag bedja? Ni slutar alltid med bön. Jag vet inte hur man ber." Men så säger han hur han föreställer sig bönen

och ger den underbaraste definition därpå, som såvitt jag vet någonsin givits — "Bön betyder att hela dagen tala så, att man efter alltsammans kan säga amen". Jag tycker vi alla har att lära av denna definition. Man kan inte säga amen efter att ha grälat med sin hustru.

Vi har i vår ägo brev från Ryssland från människor, som blivit omvända genom radioprogram, trots att de aldrig i sitt liv sett en bibel.

Nya församlingar uppstår på detta sätt. Jag citerar ett brev från Rumänien: "Vi vill, att ni ska veta, att mer än femtio själar i vår by de senaste tre månaderna blivit omvända genom radioprogram. Bland dem befinner sig hustrun till polischefen. I denna by fanns det tidigare inga troende. Nu lyssnar alla till Guds Ord. Arbeta vidare så mycket ni förmår, och Gud ska löna er!"

Missionerna till den kommunistiska världen sänder evangeliska radioprogram på de språk, som talas i de olika kommunistiska länderna.

HJÄLP TILL UNDERJORDISKA PASTORER OCH KRISTNA MARTYRERS FAMILJER

De kristna i kommunistländerna är fattiga och de måste betala höga böter. De har svårigheter att försörja sina pastorer. Här är hjälp av nöden.

Otaliga kristna sitter i kommunistiska fängelser. Martjenko, en fånge i Sovjet, har skrivit den kända boken "Mitt vittnesbörd". Där säger han, att han i nästan varje

cell träffade någon troende. Hur många fängelseceller finns det i Sovjet? Och i de andra röda länderna? Martyrernas familjer och trons bekännare svälter.

Det är inte lätt att hjälpa dem. Inte så mycket därför att kommunisterna vakar. Vi har lärt oss arbeta, så att de inte vet, vad vi gör. Men vi möter motstånd inom själva familjerna till de kristna martyrerna. En trossyster, vars make är i fängelse, sade: "Varför vill ni frånta oss privilegiet att bära ett tungt kors? Varför vill ni skilja oss från vår högt älskade syster Armod?" Ryska kristna har hört sig för om huruvida inte *de* skulle kunna hjälpa sina trossyskon i väster med pengar! Då de efter femtio års kommunistvälde märker, att västvärldens kristna inte har gjort något för att hjälpa de lidande, drog våra ryska trossyskon, som inte kunde föreställa sig, att vi är likgiltiga inför deras öde, den slutsatsen, att vi är mycket fattiga i väster. De ville försöka hjälpa oss.

Vi övervann motståndet och hjälper familjerna. Från en mor fick vi ett underbart brev till tack. Hon har nio barn. Hennes man har fått tio års fängelse. "Jag tackar Gud för privilegiet han har givit mig, att bära en flisa av Kristi kors. Mina små barn frågar mig, när pappa kommer tillbaka. Men pappa har satt livet på spel för den tro, som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga. Då kommunisterna tog min make, smädade de oss och sade: 'Låt nu er Gud komma och hjälpa er! Ni ska få se, att ni får svälta!' Men kärlekens arm når långt. Den räckte oss ett stycke bröd långt bort ifrån, och nu är kommunisterna skamsna."

Vi har lyckats föra mat och kläder till sibiriska slavarbetsläger och få ut tackbrev därifrån.

"Jag tackar Gud för privilegiet att bära en flisa av Kristi kors." Bara en flisa, mer är det inte att ha maken i fängelse och nio barn att sörja för. Jag har hört någon i väster klaga över det tunga kors han hade att bära, då han måste köpa en billig bil i stället för en mer påkostad.

De, som har ätit exkrementer och druckit urin därför att de trodde på samme Herre, har rätt att från de kristna i den fria världen få ett stycke bröd. Till och med en bit choklad skulle inte vara för mycket för dem.

"De tolv apostlarnas undervisning", en bok från den första kristna epoken, säger: "En profet som ber om pengar, är en falsk profet." Detta gäller även för missionsorganisationer. Jag personligen skulle aldrig ge till en organisation, som begärde pengar. Dess berättigande bör vara så övertygande, att folk i stället skulle be organisationen ifråga att ta emot deras pengar.

Det är fult av predikanter att tala över versen "Låt era tankar vara inriktade på det som finns därovan" och sedan beklaga sig över att missionens inkomster inte är tillräckligt höga. De är säkert högre än det första apostolateamets.

Min plikt som lärare i Israel är dock att till er förmedla vad som alltid och överallt har varit kristenhetens riktlinje i denna sak. Sankt Ambrosius sade: "Om min broder hungrar och jag inte hjälper honom, är jag en tjuv. Och om min broder dör av hunger, är jag dessutom en mördare." Jag har sett många kristna fångar bokstavligen svälta.

Orden "Jag har varit ung och är nu gammal, men jag har icke sett den rättfärdige övergiven eller hans barn gå efter bröd" (Ps. 37: 25) besannas bara, då en David är kung. Under kommunisterna äter barn till trons rätta förespråkare ibland från soptunnorna. De måste bli hjälpta. Be din församling att göra det på det sätt, den anser vara bäst!

"Sovjet-Litauen" av den 4 juni 1967 konstaterade, att påskkollekten i Kaunas' ortodoxa katedral var 1.274 rubel. Detta är ungefär årslönen för en sovjetisk fabriksarbetare. I väster ger vi inte tillnärmelsevis så mycket. "Problem rörande vetenskaplig ateism" av maj 1968 säger, att i en by, där enligt beskrivning kyrkobesökarna i genomsnitt utgöres av 300 personer, har kyrkans in-

komst fördubblats på ett år. Den senaste rapporten om årsinkomst var 23.000 rubel. Sålunda ger en kyrkogångare i en officiell bykyrka i genomsnitt 80 rubel om året, vilket betyder en och en halv månadslön för en arbetare på en kollektivfarm. (1 rubel = ca 5 kr.)

Jag ber er inte om pengar för en viss mission. Jag ber inte om pengar alls. Jag har beskrivit för er de underjordiska kämparnas kristna liv. Det utstrålar så mycken andlig charm, att du genast bör gå till din pastor och dina vänner och ta reda på hur din församling kan få förmånen att dela lidandena och den kommande härligheten hos Guds utvalda skara.

SVAR PÅ DEN VANLIGASTE KRITIKEN

Vi ödslar inte mycket uppmärksamhet på kritiken. Vi har funnit att de som kritiserar vår verksamhet som regel aldrig bryr sig om att hjälpa de förföljda kristna. De, som hjälper, kritiserar aldrig, och jag personligen bryr mig inte om vad hela världen tycker om mig. Den tänkte inga höga tankar om Jesus heller.

Men jag vill svara på några uppriktiga frågor angående vårt arbete.

Det finns somliga kristna, som frågar: "Sätter ni inte ännu mer de förföljda kristna i fara genom ert hemliga arbete med bibelsmuggling och materiell hjälp, genom att understödja hela den underjordiska rörelsen?"

Det är klart, att vi kan sätta dem i fara. Satte inte

Jesus människor i fara genom att uppmana dem att bli hans lärjungar? Han sade ju: "Jag sänder er som får mitt in ibland ulvar" (Matt. 10: 16). Det var sannerligen att sätta liv i fara! Apostlarna skulle inte ha dött en förtidig död som martyrer, om Jesus inte hade kallat dem till en sådan riskfylld uppgift. Paulus riskerade sina disciplars död. Genom att lyssna på honom kunde de hamna inför de vilda djuren. Varje kristen soldat måste vara redo att dö för sin Herre. Varje officer i den kristna armén måste vara redo inte bara att dö utan också att sända andra i döden för en god sak. Om reformatörerna inte hade predikat sina läror, skulle tusenden inte ha blivit brända på bål. Inte heller skulle katoliker ha dödats av protestanterna, om påven inte hade lärt dem att motsätta sig vad han ansåg vara kätteri. Om man är övertygad att ens syften är Kristi egna syften, är det rätt att ge sitt liv och att lära andra att göra detsamma.

När allt kommer omkring, är det mycket farligt att ge mat åt en svältande människa. Man kan förstöra hennes mage. Bör vi därför låta bli att ge mat åt de svältande? Nej, de måste få mat, men med försiktighet. Likaså måste det underjordiska arbetet göras, fastän det är farligt, men felsteg och oriktiga metoder måste undvikas.

En ungersk kristen skrev en artikel mot mig, vari han sade, att jag genom min aktivitet sätter repsnaran om halsen på de kristna i kommunistländerna. Detta var år 1967. Tillräckligt lång tid har gått. Inte en enda kristen i Ungern har hängts eller ens fängslats på grund av vår aktivitet. Motsatsen inträffade. För ögonblicket är inte en enda protestantisk kristen i fängelse för sin tro i Ungern. Inte heller fängslades någon på grund av vår aktivitet i något annat kommunistland. Vi vet, hur vi ska arbeta försiktigt.

Om antalet arresterade i kommunistvärlden efter publicerandet av mina böcker hade ökat, skulle skulden ha tillskrivits mig, men sedan jag publicerade dem har Bibelsällskapet fått tillåtelse att trycka biblar i några

kommunistländer. Förtjänsten härför tillskrives däremot inte mig!

Jag kritiseras för att vara antikommunist. Jag vill svara med ett ord av Spurgeon: "Vi kan inte göra annat än att strida mot dem, som strider mot Gud."

Lenin skrev: "All den nutida religionen och kyrkorna är redskap för den borgerliga reaktionen. De gagnar utsgningen och neutraliserar arbetarklassen." Leninisterna önskar den kristna trons förintande. Detta är deras plan, och den måste bekämpas. Vi måste bekämpa kommunismen! Kristenheten har alltid bekämpat sina motståndare. Aldrig har kyrkan kanoniserat någon kristen ledare, som kompromissade med motståndaren, utan bara sådana, som motsatte sig honom. De, som vi kallar helgon, uthärdade inte tyranni med jämnmod utan slog snarare över i motsatt riktning. Den milde Bernhard av Clairvaux och Anselm av Canterbury uttalade sig våldsamt positivt om korstågen. Om kristenheten kallar dem för "helgon", varför ska då jag med mitt budskap kritiseras? Det lyder ju bara: "Utpeka det onda hos kommunismen, bekämpa det, men sätt en heder i att omvända kommunisterna — inte i att döda dem!"

Alla berömmar Dietrich Bonhoeffer, som dog martyrdöden för Kristus under nazistvåldet, men denne man ansåg, att mordet på en tyrann kunde rättfärdigas. Varför ska då jag kritiseras för att utöva en orättfärdig antikommunism, när jag uppmanar kristna: "Vinn tyrannerna för Kristus!"

Goda bröder kritiserar mig för att inte predika ett rent evangelium.

Mitt evangelium är fullt med tårar och blod och spott och exkrementer och urin, som besudlar Guds heligas ansikten i kommunistiska länder. Det är ett smutsigt evangelium. Men ett evangelium, som döljer dessa grymheter, som begåtts mot kristna, och som inte kallar oss till kamp för frihet och rättfärdighet, till sympati och medlidande med dem, som plågas, är inte alls något evangelium.

Inte heller känner jag till en enda betydande predikant i kyrkohistorien, som skulle ha predikat det så kallat rena evangeliet.

Johannes Kryssostomos anklagades även för att inte ha hållit sig till evangelium, därför att han sade i sina predikningar, att ärkebiskop Teofilus av Alexandria var skyldig till simoni, till att ha använt kyrkliga medel fel och till att ha utövat grymhet. Detta helgon rasade mot den skamlösa Eudoxia, Byzans kejsarinna, och kallade henne för en ny Jesabel. För detta måste han gå i landsflykt. Hade han fel? Hade Sankt Ambrosius fel i att inte tillåta kungen inträde i kyrkan, då han återvände från ett orättfärdigt krig?

Varför höll sig inte Charles Spurgeon till det rena evangeliet? Det var vid tiden för det nordamerikanska inbördeskriget, och Spurgeon uttalade sig för nordstaterna, som kämpade för slaveriets upphävande i sydstaterna. Hans böcker, ja, han själv brändes in effigie i sydstaterna av hans egna baptistbröder. Han begränsade sig inte till att predika bara om själens frälsning.

Från dessa predikanter har jag lärt vilket som är det rätta evangeliet.

Jag kritiseras för mitt beslutsamma ståndpunktstagande mot de ortodoxa metropoliterna och de protestantiska ledarna i den röda maktsfären, vilka smickrar kommunisterna.

Hur många sanningar finns det? Då Hitler invaderade Norge vägrade den lutherske biskopen Berggrav minsta kompromiss med honom. Han föredrog att fängslas. Hans pastorer följde nästan undantagslöst hans exempel. Detta var sannolikt rätt handlat. Men Rumänien, Bulgarien, de baltiska staterna, Ungern och Tjeckoslovakien har invaderats av ryssarna. Jag väntar mig att få höra från världens kyrkliga ledare, att Berggrav hade fel. Då skulle jag förstå. De hyllar emellertid hans inställning såsom riktig, men samtidigt installerar de i Kyrkornas Världsråds ledarskap de biskopar och pro-

testantiska kyrkoledare från Ryssland, Baltikum, Rumänien, Tjeckoslovakien och så vidare, vilka smickrar sina respektive hemländers förtryckare.

Påven Pius XII och den tyska lutherska kyrkan på den tiden kritiseras för att inte ha tagit judarna i försvar mot Hitler. Men judarna har fördrivits från Polen och blir diskriminerade i Sovjetunionen idag. Själva existensberättigandet för staten Israel sätter man frågetecknen för tack vare ryssarna. Eller tar de officiella kyrkoledarna i Sovjet Guds egendomsfolk i försvar? Har ens Kyrkornas Världsråd gjort det?

Hitler invaderade Tjeckoslovakien. Det var skamligt, att Tysklands kyrkliga ledare på den tiden inte protesterade. Alla håller med härom. Men Tjeckoslovakien har åter invaderats av ryssarna. Protesterade Sovjetunionens officiella kyrkoledare? Den underjordiske motståndsmannen Krasnov-Levitin protesterade offentligt och dömdes till sju års fängelse härför. Vem representerar det kristna samvetet i Ryssland idag?

Andra genmäler: "Vad ni säger om kommunismen är kanske rätt. Men vi bör först bestyra om vårt eget, kristendomens, hus." Det är som att säga, att varje polis först måste bli född på nytt och bli ett helgon, innan han ges rätt att bekämpa gangsters. Kristenheten må ha många fel och tillkortakommanden. Men den äger sanningen om Kristus och om det eviga livet. Kyrkan har en gudomlig och en mänsklig sida. Den gudomliga sidan består i Guds Ord, sakramenten, gemenskapen med änglarna och de förhärligades själar, erkännandet av Kristi herravälde och det underbara föredömet hos dem, som följde honom konsekvent. Kyrkan har även en mänsklig sida. Den består i syndare, som både kan begå och som också begår felsteg. Kommunismen har ingen gudomlig sida. Den är inte ens mänsklig. Den är anti-mänsklig. Kommunisterna förföljer inte bara kristna. De hatar också varandra. Kommunisten Kosygin hatar kommunisten Dubcek, kommunisten Mao hatar kommunisten Kosygin,

kamrat Bresjnev hatar kamrat Tito, Stalin dödade sina närmaste vänner och Chrusjtjev höll sin egen hustru fängslad i åtta år. Kyrkan gör rätt i att motsätta sig kommunismen, liksom även en oomvänd polis har rätt, då han bekämpar gangsters.

De kristna borde samtidigt bestyra om sitt eget hus och bekämpa kommunismen.

"Men", säger man till mig, "de legala kyrkorna uträttar otvivelaktigt ett betydelsefullt arbete. Er missions aktivitet betydde ett dödligt slag mot det legala arbetet." Det gjorde det inte alls. Tvärtom, vi hjälpte det. Paul Hansen, sekreterare i Lutherska Världsförbundet, påstod i *Kristeligt Dagblad* i Köpenhamn, att de nu på legal väg kunnat hjälpa de officiella kyrkorna i kommunistländerna med fyra och en halv miljon kronor, mer än tidigare år.

Jag vill nämna ytterligare en invändning: "Kyrkan har sina ledare, sina ordförande för de protestantiska sammanslutningarna och sina biskopar. Vi måste lyssna till dem. Några av dem är inte överens med er. Bör vi inte snarare lyssna till våra biskopar än till er, som inte är någon biskop och inte besitter någon hög post inom kyrkans hierarki?"

Mitt svar kanske anses teatraliskt, men det kan inte hjälpas: "Bed om att jag tilldelas ett stift!" Hur kan det komma sig, att Wurmbrand, som har låtit oss få höra budskapet från en tredjedel av världen, ännu inte blivit utnämnd till biskop eller auktoritet i något evangeliskt samfund? Att han inte tillhör det eller det samfundet har ingen betydelse. Sankt Ambrosius gjordes till biskop till och med innan han döpts. Inte heller hade han någon doktorsgrad. Han hade bara ett uppdrag från Gud för kyrkan. Det är inte mitt fel, att den underjordiska kyrkan inte beaktas och att dess budbärare inte mottages i höga västliga instanser. Milan Haimovici, den störste av hjältar i de kristnas kamp i Rumänien, en man som har lidit bortom mänskliga föreställningar och aldrig svi-

kit sin position, arbetar som vaktmästare i en kyrka i Västtyskland, fastän han är ordinerad luthersk präst. Det fanns ingen tjänst för honom. Han tog inte illa upp för detta. Violer trivs i skuggan. Lika litet bryr jag mig om höga positioner inom kyrkan. Men jag tvingas ge detta svar till dem, för vilka den kyrkliga auktoriteten betyder allt. Inte varje kyrkoledare är ett Guds barn.

Då två kyrkoledare skrev cirkulärbrev mot mig, den ene i USA, den andra i Västtyskland, erinrade jag mig att en katolsk historieskrivare på 1300-talet skrev om Wycliffe: "Detta djävulens redskap, denne kyrkans fiende, denne folkets orostiftare, urtyp för hycklare, denne kättares förebild, denne schismernas upphovsman, denne hatböld, denne lögnmyntare drabbades av Guds fruktansvärda dom, fick ett slaganfall men levde ända till Sankt-Sylvester-dagen, då han uppgav sin ondskefulla anda åt mörkrets makter." Wycliffe exkommunicerades efter döden och hans kvarlevor grävdes upp och slängdes bort.

Det finns dock många goda biskopar och andra kyrkoledare, som har ställt sig bakom oss.

För att summera det hela, har all välment kritik två gemensamma nämnare: kritiker utgår från att det kyrkliga livet, som de känner det i den fria världen, är normalt. Den underjordiska kyrkan med sina finter, fingerade namn, lösenord, möten i skogar, sin vägran att underkasta sig statens lagar, sin infiltrering i kommunisternas egna led håller man däremot för en kyrka, som har spårat ur, i stället för att betrakta den som ett helt nytt fenomen. Det är katakombernas kyrka, som har lämpat sig efter det tjugonde århundradets villkor och som har sin specialiserade polis men också sin fulländat konspirativa teknik.

Andra kan inte finna någon etikett för mig. De vet inte till vilken inramning jag passar. Jag går inte in i något vedertaget sammanhang. Varje munkorden har emellertid sina regler. Detsamma har varje protestantiskt

missionssällskap. Men efter vilka regler arbetade Francisco Xavier, den förste missionären i Indien, eller senare Hudson Taylor, Carey, Morrison, Patton, Livingstone? De skapade regler för sina efterföljare. Till dess var de sina egna, som det alltid varit ifråga om pionjärerna, banbrytarna. Jag jämför inte mig själv med dessa stora personligheter, men på min anspråkslösa nivå är också jag en förelöpare, den förste att ge västvärldens evangeliska samfund den underjordiska kyrkans budskap. Jag hade inte heller någon föregångare att ge mig några regler, då jag en gång i Rumänien började det hemliga missionsarbetet inom den sovjetiska armén. Jag kan inte dömas efter någons regler. Om ert land övertas av kommunisterna och ni tvingas till underjordiskt arbete, får ni emellertid göra det efter de regler, ni lärt från mig.

Det har förekommit personliga angrepp mot mig — ”dåre, demonbesatt, nazist, fascist, antisemit, kommunist, anarkist, jesuitagent, illitterat, en bluff, penningutpressare, etc.” Smädeorden har dock aldrig gått upp emot det som sades mot dem, som idag lyser som klara stjärnor på den andliga himlen. Om de fick utstå mycket värre saker än jag, varför skulle jag, en ovärdig Herrens tjänare, försvara min person?

Men vad jag försvarar är den underjordiska kyrkans sak! Det, som jag påstår om dess lidanden och segrar, kan ej motsägas. Detta faktum gör, att mina opponenter försöker att avleda de kristna från budskapet till budbäraren. De vill få folk att diskutera ”Vem är Wurmbrand?” i stället för ”Vad är den underjordiska kyrkan?” De ska inte lyckas! Den underjordiska kyrkans sak har redan blivit den trogna kristenhetens sak i hela den fria världen. I det ena landet i den fria världen efter det andra bildas missionscentra för att understödja henne. Kristus är på vår sida. Vi kommer att segra. Utan att göra några ursäkter inför kritiken går vi frimodigt framåt och bränner våra ljus i båda ändarna.

Jag är väl medveten om att jag är enkelriktad. Det

finns en helig enkelriktning. Då judarna brändes ihjäl av nazisterna, måste man vara enkelriktad. Det skulle ha varit fel att ställa frågorna: "Men har judarna aldrig syndat mot det tyska folket? Har inte vissa judar handlat mycket fel under Weimarrepublikens tid? Var det absolut fel av Hitler att ställa till krig och begära mer livsrum, då engelsmännen hade ett världsvitt välde och Ryssland hade ett stort men försummat territorium?" Och så vidare. Människor, till och med barn, ihjälbrändes. De måste försvaras. Allt annat hade bort komma i bakgrunden. Enkelriktning var den rätta attityden.

Den underjordiska kyrkan är inte perfekt. Den har sina synder liksom den legala kyrkan i kommunistiska länder. Men den är förföljd. Detta tvingar mig att vara på de underjordiska kämparnas sida. Talmud säger: "Om en orättfärdig man förföljer en rättfärdig, är Gud på den rättfärdige förföljdes sida. Om en rättfärdig man förföljer en orättfärdig, är Gud på den orättfärdiges sida. Gud är alltid på den förföljdes sida."

Men om jag nu beslutsamt tar ställning för bara ena sidan, så har jag därför inte den förkastliga enkelriktning, som vanligtvis åtföljer ett sådant ställningstagande. Det finns ingen framsida utan baksida, ingen verklighet utan sin motsats. Mycket kan sägas till förmån för en dialog med kommunisterna. Kontakter med de officiella kyrkorna är också mycket bra. Och jag ber alla, som härvidlag tagit ställning, att fortsätta men att aldrig glömma våra medkristna i bojor.

MITT SISTA ORD

Om den nutida fria världens kristna hade levt på Noas tid, skulle många av dem ha sagt: "Det syns inga tecken på regn! Det är helt enkelt skrattretande att tala om att en översvämning skulle hota. Noa tycks vara en högerfantast, som ser syndare under varje säng. Varför håller han sig inte till den verkliga religionen, till det rena evangeliet, i stället för att svamla om närmandet av en geologisk katastrof, som inte är hans område? Geologi hör inte till religionen, inte heller översvämningar, utan bara den personliga, individuella frälsningen genom offret av den Messias, som en dag ska komma. I varje fall är det ingen brådska." Om de hade levt på Noas tid, skulle de ha omkommit tillsammans med de ogudaktiga. Där skulle ha funnits få undantag.

Det finns sannerligen fler tecken på ett kommunistiskt hot idag än tecken på översvämning, då Noa började bygga sin ark. Vad Noas evangelium beträffar, hade han fått det direkt från Gud. Gud vet säkert, vad ett rent evangelium innebär. Och han undervisar en rättfärdighetens förkunnare att under någon tid inte bara poängtera den personliga frälsningens nödvändighet utan också tala om geologi och göra väderprognoser. Och detta, därför att den kommande katastrofen var ett straff från Gud, precis som kommunismen är det.

Vi har fler tecken på en annalkande katastrof än på Noas tid. John Kennedy dödades av Moskva-utbildade Oswald, Robert Kennedy av Sirhan, som i sin dagbok skrev, att kommunismen är det bästa systemet. Det går knappast en dag i USA utan kommunistinspirerade bombdåd, dödande av polismän, upplopp, ockupationer av universitetsbyggnader.

Gus Hall, sekreteraren i Amerikas kommunistparti, sade för tjugo år sedan, då han var en betydelselös man: "Jag drömmer om den stund, då den siste kongressmannen stryps till döds över den siste predikantens inälvor. Och

eftersom de kristna tycks älska att tala om blodet, varför inte ge dem litet därav? Sprätta upp halsen på deras barn och släpa dem över botbänken och predikstolen samt låt dem drunkna i sitt eget blod och se, om de gillar att sjunga sina psalmer." (Citat ur ett förhör vid den amerikanska senatens underkommitté, 86:e kongressen, sid. 798.) Men sedan dess har Hall arbetat hårt och kommit fram till att "kommunister och liberala kristna delar så många syften, att de kan och bör samarbeta för samma sak". Detta gemensamma mål kan inte bli kristenhetens seger. För den skulle inte Hall ha arbetat. Vad är det då? Är det kanske så, att teologer och pastorer omedvetet kommit att förbereda ett blodbad på sina egna bröder? Kommunisterna är numera stundom gästföreläsare vid huvudgudstjänster i USA:s kyrkor.

Kommunismens inflytande i Italien och Frankrike har vi redan talat om.

I England är dess inflytande stort inom fackföreningsrörelsen. Men inte bara där. *Liverpool Daily Post* av den 29 maj 1968 har ett medgivande av Sir Hugh Greene, dåvarande generaldirektör för engelska radiobolaget, att han har kommunister bland sin personal, "men det är inget han har att göra med". Det är lyssnarnas problem, men lyssnarna kan bli hjärntvättade av maskerad pro-kommunism.

I alla arabländer är fackföreningarna, universiteten, armén, polisen och den muslimska gemenskapen infiltrerad av kommunisterna.

Enligt *A. B. N.* av maj 1969 finansierar Kreml sina världsvida offensiver på följande sätt: Brasilien 40 miljoner rubel per år, Argentina 30, Mexiko 24, Chile 14, Indien 30, Indonesien 300. Förutom det övriga Indien får enbart Kerala en andel av 66 miljoner, Västtyskland 60, Turkiet 10, o.s.v.

I Japan har professorer begått självmord på grund av den kommunistinspirerade oron vid universiteten, där de tvingats att offentligen "erkänna sina brott".

Vi har påvisat molnen av en annalkande storm i Afrika.

År 1972 kommer de kinesiska kommunisterna, som redan har atombomben, att tillika ha raketramper för deras avskjutning, och de är beslutna att använda dem. De ryska kommunisterna har en bomb med hela jordklotet till aktionsradie. Det kan hända, att den flyger över ert huvud, när ni läser dessa rader. Vänskapspakter med dem är värdelösa. De håller inte sina löften.

Kommunismen kan överflyglas. Gud har ett utvalt redskap till den änden. Det är den underjordiska kyrkan, som till de av kommunisterna förtryckta folken ger inspiration till det högsta tänkbara ideal — Kristi tjänst; det är en rörelse, som genomsyrar till och med högt stående kommunisters led och som kan vinna dem för Kristus.

Jag har framför mig en bunt brev från kristna fångar i Sovjet. De visar oss kvalitén hos dessa kämpar.

Några citat därur. En skriver: "Kommunister har på vår cellvägg häftat ett plakat 'Förnuftet är emot religionen'. Men vapen används bara mot de levande, aldrig mot de döda. Därför sade mig detta plakat, att religionen lever, och jag tackade Gud." En annan beskriver en scen från sin rättegång. Ett troende barn infördes som åklagarvittne mot honom. "Men våra barn är orädda. Då barnet tillfrågades av domaren: 'Vem förrättar doppen?' svarade det: 'Det är en intern angelägenhet för församlingen. Om det kan jag inte lämna någon upplysning. Församlingens hemligheter är inte för de icke-troende. Omvänd er först, så får ni sedan tillåtelse att veta vad som händer inom församlingen.'" Detta barn visste, att det genom att tala så kunde för alltid avlägsnas från sina föräldrar. Men bakom Järnridån älskas Kristus på det enda sätt, varpå han bör älskas, det vill säga ända till vanvett, och uppoffringarna räknas inte.

Min son Mihai har också växt upp i en miljö av arresteringar och rättegångar. Han blev van vid sådant.

I ett annat brev från ryska fängelser finner vi broder Alfred Boettchers sista ord inför rätta: "Jag har ett enda mål i livet. Det är att föra så många syndare som möjligt till Kristus. Kommunisterna brukar till sist placera sina egna kamrater i fängelse. Då ni, herr domare, kommer att sitta innanför detta skrank, minns då mitt vittnesbörd om Kristus!"

Den underjordiska kyrkan kämpar för själars frälsning. Men i likhet med Noa stannar hon inte bara inom den rena religionens sfär. Hon är också med i förtruppen för världens befriande från det kommunistiska hotet.

Hon är förföljd, men hon kan uttala de ord, som en gång riktades av Theodor Beza till kungen av Navarra: "Ers höghet, det hör sannerligen till Guds församling, i vars namn jag talar, att ta emot slag men inte att ge några. Men må ers majestät komma ihåg, att detta är ett städ, som har slitit ut många hammare."

Den fria världens kristna måste helhjärtat understödja den underjordiska kyrkan eller också i denna generation få bevittna sina egna kyrkors fall och förintelse. Det är alternativet.

Det finns En, som är större än kyrkan. Dess huvud, Jesus Kristus, önskar utgjuta nådens Ande över sina efterföljare överallt. I stället för meningslösa samtal om fusionen av tomma kyrkor av olika denominationer i väster, kommer det att bli en verklig enhet mellan Guds församling i alla kyrkor och martyrernas kyrka.

En av våra kurirer skriver: "Jag tänker på glädjen hos den ryska trossystemen i går kväll, då hon såg de ryska biblarna på bordet. Hon bokstavligen sprang fram till det och kysste högen av biblar, sedan ställde sig hon själv, maken och jag runt bordet och bad. Följande morgon var brodern uppe redan klockan fem för att slå in dem och distribuera dem." Sådan glädje och kärlek smittar av sig. Från den underjordiska kyrkan får västvärldens kristna lära sig entusiasm, extas, kärlek till Ordet och glädjen över den höga kallelsen att vara soldat i

Kristi armé samt den gudomliga otåligheten att se Guds rike nalkas.

Om jag fick bestämma över mig själv, skulle jag dra mig tillbaka i stilla kontemplation, som jag hade det i ensamcellen. Men Gud avgör det hela. Jag kan leva inför Gud bara i samklang med skriken från mina pryglade och torterade trossyskon. Min plats är på det tjugonde århundradets Golgata.

Kristus lider återigen här nere i sin mystiska kropp.

På hans högra sida lider den botfärdige rövaren. Zinoviev, den kommunistiska internationalens ordförande, sista ord, innan han sköts på Stalins order, löd: "Hör, Israel! Herren, vår Gud, Herren är en." De sista orden av Jagoda, hemliga ryska polisens chef, var: "Det måste finnas en Gud! Han bestraffar mina synder." Sista orden av Jaroslavskij, ordförande för Gudlöshetens internationella organisation, löd: "Var snäll och bränn alla mina böcker! Se, den Helige! Han väntar på mig sedan länge. Han är här!"

På vänstra sidan är den obotfärdige kommunisten. Han har ett bittert hjärtas djupa lidande.

Så finns där den stora hopen av miljoner människor, som bara står bredvid och ser på vad som händer, liksom på Golgata. Och du kan från Brudens mun höra ett rop, liksom Jesu eget. Att få dig att lyssna till det ropet var syftet med denna bok. Det är inte så mycket ett lidandesrop. Lidandet har de lärt sig att bära. Det är ett smärte-rop över de mängder av kommunister och kommunistindoktrinerade själar, som inte kan komma till Kristus, därför att ingen visar dem vägen.

Jag skulle önska lämna arbetet med att understödja den underjordiska kyrkan och gå till teologiska fakulteter, till pastors arbetsrum, till kyrkoledare och säga dem: "Sluta med att hacka sönder bibeln, sluta era värdelösa teologiska debatter, era ändlösa och fruktlösa diskussioner om kyrkofusioner eller inte kyrkofusioner!" Somliga kallar mig galen. Jag ville skrika ursinnigt, att

själar går till helvetet i den sovjetiska maktsfären efter att redan ha levt ett helt jordeliv i helvetet. "Det är på grund av er försummelse! Fruktar ni inte Gud? Vet ni inte, att ni ska avlägga räkenskap för honom?"

Jag kan inte endast uttala vänliga ord — jag kan också spruta eld! Om goda ord inte hjälper, måste jag kritisera skarpt, som Jesus gjorde då och då.

De kristna i kommunistländerna har uthärdat fängelset utan att vänta sig någon hjälp från väster. De har bevarat tron. Men att utbreda den till allt skapat, som deras allomfamnande kärlek bjuder dem, står inte i deras makt oss förutan.

De själar som förgås på grund av det kommunistiska giftet, utgör en överväldigande sorg, ett värkande sår i deras själar och i min. Vill ni inte försöka hela detta sår?

Jag har beskrivit hemska lidanden, vilka kristna genomgår där borta. Det var inte för att få er att beklaga dessa olyckliga utan för att beklaga dem, som har möjlighet att hjälpa men inte gör det, för att inte tala om den ynkliga publik, som är ordryttare på det ena eller andra av mina uttalanden. Jag är inte ofelbar! Inte allt som jag säger måste anses vara rätt. Min karaktär och mina gärningar är också långt ifrån fullkomliga.

Men att kyrkan i den fria världen måste räcka handen åt den underjordiska kyrkan i kampen för Kristus emot kommunismen, det är rätt. Gör det och du ska få Guds välsignelse!

*

Donations to help late Reverend Richard Wurmbrand missionary work may be sent to:
The Richard Wurmbrand Foundation
PO Box 4124 Torrance, CA 90510, USA
<http://richardwurmbrandfoundation.com>

or to: Help For Refugees
PO Box 5161, Torrance, CA 90510, USA
<http://helpforrefugees.com>

BÖCKER OM DEN UNDERJORDISKA KYRKAN:

AV RICHARD WURMBRAND

"Med Kristus i kommunistiskt fängelse" (Gummessons)

"Kristus på judarnas gata" (Harriers)

"De heliga i Sovjet" (Evangeliipress)

"Torterad för Kristi skull" (Evangeliipress)

"Budskap från min cell" (Gummessons)

"Wurmbrands brev" (Evangeliipress)

AV SABINA WURMBRAND

"Mitt möte med kommunismen" (Gummessons)